

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Nytaarsgave for Damer

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1796

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1796

Sept

52.-53.

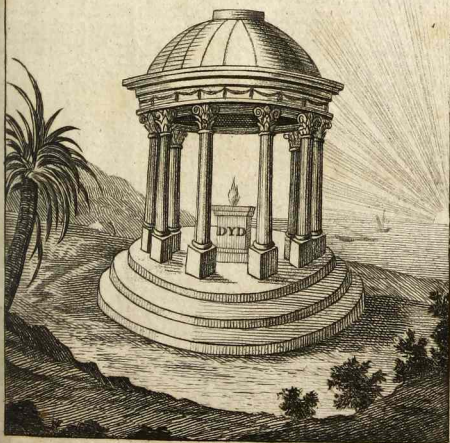
EX 1

DA. Box

+ REX

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER

1796.

Paa S. Poulsens Forlag.

Lille Hannes Nøgler.

Lidlig vil den raske Moe sig danne
Til de Sngler, hende forestaer ;
Ogsaa du i sorgfri Ungdom, Hanne,
Nøglegjortet allerede gaaer.

Rionne's Hæderstegn du paa din Side,
Lungbehangte Ring ved Beltet bær ;
Men din deilige Person, du Blide,
Selv et tryllende Bunde Nøgler er.

Tusind Hyldings ; Blikke dig forkynde,
At de Roser, blomstrende paa Sne,
De Bevægelses det fældne Hæde,
Giver alle Dine Lyst at see.

Dine Smile, lig' en Dirik, lulle
 Endog Pebersvendens Hierte op;
 Dig han skuer, og de Kaelne Sukke,
 Vifer, at den rustue Laas fløi op.

Hvor din søde Fløitestemme lyder,
 End den Blindes rorte Stal dig seer;
 Livligt Billed' Eindets Døe sender;
 "Her," saa raaber han, "en Engel er."

Speilet for en Sprædebasse tryll' de;
 Stolt han tilbad egen idellig Kropp;
 Men han falder for din Etionheds Følge;
 Egoistens Darm den lukker op.

Den Forstand, din Daad, din Tale vifer,
 Nalner dig Matronens Hierte-frog,
 Modrene den Saure da kun priser,
 Naar hun ogsaa teer sig snild og flog.

Duksom Taare af dit Øie flyder;
 Den er Nøglen til bekymret Bryst,
 Du i skinkte Saar en Balsom gyder;
 Ja, du skaber bitter Sorg til Lyst.

Naar Blufærdighed paa dine Kinder
 Maler sig med unge Dofers Pragt,
 Sielden funden Skat ved den du finder;
 Den er Nøglen til de Edles Agt.

Fromme Hanne, her en Vennestemme;
 Brug de dig betroede Nøgler ret.
 Hvad du ikke seer er værdigt Stemme,
 Vagt dig at du ei opslukker det.

Naar den Veilende sedt til dig smiler,
 Sæt Forstandens Nøgle i hans Siæl.
 Væ den Pige, som sig overiler!
 Bliv den Provedes, den Godes Deel.

48

Er han din, og stundom lönlig Smerte
Trykker hos den Elskte Sindet ned,
Da at lindre Sorgen, aabn hans Hierte
Med den gyldne Nøgle, Kiærlighed.

De, som vrantne frem paa Banen træde,
Skue, hvor de gaaer, et øde Rum;
Held dig, Hanne! I uskyldig! Skæde
Har du Nøglen til Elfsium.

Lode.

Maas

M a a n e n .

 Til Dorine.

Maanen seer Du smile fra det Høje,
 Og henrykkes ved dens favre Gang:
 Den og Venskab tindred' af Dit Hie,
 Da Du blid fremlokked' mig til Sang.
 Ei Du seer det Haansmil, gode Vige,
 Det hver dunet Biidling skjenker mig,
 Hører ej hans djerne Laber sige,
 Alt en Taabe fejser Dig.

Det engang var Ufsik her, at daane
 Ved det kolde Hoveds Phantasi;
 Alt hengraede Nætter for Guds Maane,
 Og at søge Storhed selv deri:
 Medens tit den taarevædte Bløde
 Saae paa Jammer uden Lyk til Daad,
 Kjærlighed paa falske Laber døde,
 Hjertet var forsteent ved Graad.

Derfor skjædes hver en folsom' Daare,
 Som tor bogte paa Naturens Fjed,
 Som tor ofre kun en louslig Daare
 Til de Følelser, han roes ved;
 Derfor har man tusend bitre Navne
 Til Naturens Sangers Melodie;
 Derfor troer man, den kan ikke gavne,
 Som ej lukker Hjertet i.

Dog jeg modig skal min Stemme høve,
 Og til Koldes Offer vie mig:
 For Dit Hjerte skal min Tone svæve,
 Og jeg lønnes, naar den takkes Dig.
 Lad saa hver, som lærte nys at lalle,
 See mig an med viis Medlidenhed,
 Ung og Gammel, Stor og Liden, Alle
 haansigt skue paa mig ned!

Ingen Oldtids Fabel mig omhyller;
 Knap dens Navne kommer jeg ihu:
 Lina, Euthia mig ei fortryller;
 Maanen seer jeg, den, som glindser nu.
 See, Veninde, hvor den herlig triner
 Over Kongestadens Taarne frem!
 Hisset staae Paladser, her Ruiner;
 Venligt den bestraaer dem.

Ak! her aanded' før saa mangen Glæde
 I den fredelige Borgers Hus,
 Hvor nu Andningsmand med Stønnen træde
 Paa hans Glædes og hans Voligs Grus;
 Ak! her stræbte Nojsomhed at nytte;
 Søsklers Frugt i Timer var forbi;
 Trang oprejste sig en usel Hytte
 Til at bjerge Kummer i.

End jeg hører hine Dages Jammer ;
End jeg føler hine Nætters Dval,
End jeg seer de græffelige Flammer
Ud af Taarn og Kjelder, Loft og Sal ;
End mig angster Qdelagtes Klage,
Gjennem Regen ofret Broders Skrig ;
End jeg ræddes, hvor de Mure brage,
Strætte over Edses Liig.

Dog igjennem hine Nætters Dvide,
Gjennem al den overvættets Gru,
Maanen stuedes paa Himlen glide,
Majestatist blid og stien, som nu.
Ned paa Luens store Mordercene,
Ned paa Haabets, Livets matte Kamp,
Junkled den, saa rolig den alene,
Dudig gjennem tykket Damp.

Kort jeg saae den gjennem blodig Flamme,
 Tænkte da hengiven: "Gud er Gud;
 "Han, som skabte Maanen, er den Samme,
 "Og fra ham kun Lykke skrømmer ud.
 "Mere blid, end den paa Himlen sniler,
 "Eluex han rik, Dadelige ned;
 "Paa hans Hjerter hør hans Skabning hoiler:
 "O! han vejer Dimes Bred!"

Fromme Vise, tve mig, afferede
 Haabet efter Vermods; Daaren leer;
 Og det er en stadig Lov herude:
 Glæden kun ved Sorg forhøjes meer.
 Selv til Tøstet, hvort Mangel sukker,
 Naær den hulde Maanes Trøllagslands;
 Man Pansunets hoide Dor opfulker,
 Og anstiller sorgfri Dands.

Seer, hvor lystigt den paa Havet sejler,
 Luften aander, og bevæger den;
 I saphirne Bølge den sig spejler,
 Saaer sit Billed tusendfold igien;
 Maler vor og Broderfolkets Flaade,
 Skuer myge Somands Skjæmt og Fryd;
 Høst fra Rangskib, her fra lette Vaade
 Hører Orlogsfanges Lyd.

Højt i Merset, hvor Matrosen vaager,
 Fro han stirrer paa dens guldne Raad,
 Seer den danne Sneer af Stadens Taager,
 Danne Dvagsølv af det muntre Vand.
 Dobbelt vel den kjære Skraa ham smager,
 Dobbelt føler han sig nordisk fri,
 Dobbelt ham det Fadres Flag behager,
 Som nu Maanen spiller i.

Held med Nordens Bærn! Gid Maanen skue
 Altid det paa Næhden og i Havn!
 Nædsel overfalde dem, som true
 Christjans, Gustavs frygtelige Stavn!
 Ingen Strøm af Blod i Havet flyde!
 Maanens Hilsen farve Stranden rød!
 Venlig Klogskab lære dem, som byde,
 Alt opelske Liv, ej Død!

Da skal gavnlig Visdom sig udbrede;
 Da skal Held i Borg og Hytte boe;
 Da skal yndelige Døder stede,
 Om hver Jordbeboers Fryd og No;
 Da skal Overflod sin Gylde tomme,
 Med paa Jorden, og velsigne den;
 Da skal Maanens lyse Floder strømme,
 Over Uskylds Lege hen.

See, Dorine, hif det muntre Gronne,
 Som hver sagte Lustning' spoger med!
 See den unge, selv i Dæmring, Skjonne,
 Som har valgt sig det til Opholdssted!
 Henrykt op til Maanen Pigen's Øie
 Litter mellem halvforfølvet-Lov;
 Hjertet stiger Hjertet mod det Høje,
 Og forglemmer, det er Stov.

Store, skjonne Himmel's Hjelbætte,
 Da Zeli de skuer Maanen an!
 Pigen sovrmer, men forvildes ikke:
 Strax hun atter mindes jordisk Stand.
 "Zeli's," tænker hun, "maafsee den Gode,
 "Blide Maane, nu beskuer dig:
 "Mens han frydes ved den blanke Klode,
 "Tænker han maafsee paa mig!"

Indigt blaffer nu den frøe Selids øy,
 Trulset af sit Hjertes Phantasi;
 Gladens blide Taarer let nedglide,
 Dem den lyse Himmel spøjles i.
 Hjertet banker Selids omr inøde —
 Ah! der er han — i sin Piges Favn!
 Dg, mens rene Læber sammen gløde,
 quale Kys den Elsktes Navn.

D, Dorine! de er lykkelige?
 D, de elste! Dem er Livet Liv!
 Ikke han, og er hans kjæmte Pige
 Leder efter kausket Tidsofordri.
 Maanen gjennem Myrkeblade stær
 Blidt paa deres doolte Bøllst ned,
 Dg dem vakte Morgensodens Luer
 Dy til gode Hjerters Fred.

Lad os unde dem de søje Timer!
 Skyndeligt de Timer fare hen:
 Snart maaſkee den hule Klokke kimer,
 Og Selid e græder for ſin Ven.
 Ak! det blev vor Skjebne, kort at nyde,
 Men at ſavne, hvad vi node, ſuart:
 Over Slaver kan Deſpoten byde:
 Ingen ſtandſer Dødens Fart.

Seer Du hiſt de tynde Viſegrene,
 Og den hvide, mat beſtraal'de Muur?
 Der gaaer Dækket ned for Glædens Scene,
 Der ſtaaer Livets Banemand paa Luur.
 Det er Dødens tet beſaa'de Have,
 Som af ſalten Graad ſin Bådſke ſaaer:
 Maanen ſkinner der paa Kors og Grave:
 See, det er en Kirkegaard!

Fred med dem, som vanket' did med Møje!

Fred med dem, som fore did i Lyst!

Fred med hver, som har tillukt' sit Dje!

Kunmer folder aldrig meer hans Bryst.

Vel i Hulen Maanen ej ham finder:

Ne! for ham den straal'er aldrig meer!

Men den heller ej paa hovne Kinder

Gjenfin i hans Taare seer.

Pige, see, vor Irregang herveden

I en dunkel Hvalving ender sig:

Vil Dit Hjerte, naar jeg farer heden,

Føle Glæde ved at mindes mig?

Skal den gode Maane, som os begge

Mangen stille Høstidstime gav,

See Dig med et Suk en Rose lægge

Paa Din døde Sangers Grav?

Haste.

Den

Den lykkeligere Sorgen.

(See Nytaarsgaven for 1795, Pag. 62.)

Hier ist heut sein Best.

Kamler.

Vor Degn see Tak, at jeg nu leer

Igien til hele Jorden,

Dg idel, idel Glæde seer

Fra Syden og til Norden!

Marie dog var huld og god —

Hun elsker mig til Døden;

Men Tingen jeg ej ret forsted —

O min! kun min var Drøden!

Da sidst jeg kom til Degnens Dør,

Dg havde ont i Sinde,

En Stemme, som jeg kjendte før,

Jeg hørde alt derinde.

“Go!

"Jo! Du Guds Mand!" — saa talde den,

Hvert Ord gik mig til Hjerter —

"Jeg snart til Graven bæres her,

"Du jorder snart min Smerte.

"O! havde Du kun seet i Gaar,

"Hvor Jørgen kunde soige,

"Og hvor han dog var kold og haard

"Imod sin arme Pige!

"Med første Dands han glemte mig,

"Og valgte Præsens Pise —

"Jeg troede: Du bør hevne Dig,

"Og ham sin Brøde vise.

"Med Peter, Nabo Enkels Son,

"Gik jeg i fire Dandse —

"Ik! Jørgen græd imens i Pær,

"Og kunde intet sandse.

"I Dag han kom forbi vor Dør,

"Og knap mig hilse vilde —

"Jeg syntes: ej Du falde her,

"Det klæder Piger ilde.

"Dog — var han her, jeg sikkert troer

"At tabt jeg maatte give:

"Med Taarer jeg ham da besoor

"Mig god igjen at blive.

"Men nu, da han foragter mig,

"Mit sidste Haab bortsvinder,

"Og kun, o stille Grav! i Dig

"Jeg Fred og Tilflugt finder.

"Naar Kummerfri jeg hoiser der,

"Og ham sin Synd forlader,

"Da huff' hvad jeg betroer Dig her!

"Da sig Du min Fader:

"Alt ham jeg hist velsigne vil, / vand og vunden /

"Naar ikkun jeg tør vente, / vand og vunden /

"Vor Gaard maac falde Jørgen til, / vand og vunden /

"Ved sikkert Testamente!" — / vand og vunden /

O! denne blide Engle-Nest / vand og vunden /

Ved mig min Kammer glemte — / vand og vunden /

Dg højt sprang Hjertet i mit Brøst, / vand og vunden /

Det var — Marias Stemme! / vand og vunden /

Tvilsraadigt vakkede mit Sind / vand og vunden /

I nogle Øjeblikke: / vand og vunden /

Tilfidsst jeg kom i Stuen ind; / vand og vunden /

Men — hvordan veed jeg ikke, / vand og vunden /

Dog knap jeg saae min Ælskede Brud, / vand og vunden /

Før strax jeg maatte tie, / vand og vunden /

Dg langt om længe fik stannet ud: / vand og vunden /

"Tilgiver Du? Marie!" / vand og vunden /

I Barmen slog hun Djet ned,
 Og samme Taarer runde;
 "Saa er Du da ei længer vred?"
 Hun ene svare kund. —

Min bange Haand tog Degnen nu,
 Og den i hendes sagde;
 O! stedse kommer jeg ihu
 Hvad han os begge sagde:

'Med Tillid og sagtmødig Vøn
 "I høje vrede Hjertter;
 "Det blide Sind har Fred til Vøn,
 "Den fulgte Høvn kun smerter."

O! det jeg aldrig glemme kan,
 Og aldrig hende søigte! —
 Gud signe Dig, Du gode Mand!
 Som atter os forligte!

Til Dig jeg stedse sat i Vaar
 De første Forbar bringe,
 Og frit for Dig det hele Aar
 Vor største Klokke ringe.

Thi Dig see Tak, at jeg nu seer
 Igjen til hele Jorden,
 Og idel, idel Glæde seer
 Fra Syden og til Norden!

F. Høegh Guldberg.

Til min Sophie.

Den 17 Januar 1795.

Bedste Kone, kan vel Ord udtrykke
 Glædens fulde, rene Følelser,
 Kan de male dig i sin hele Lykke,
 O! hvis Kilde du alene er?
 Nei, men dette glade Blik skal sige,
 Dette Favntag skal fortolke dig,
 At min Fryd, mit Held er uden Lige,
 At med dig jeg er som Croesus rig.

Længe toved' Haabets Morgenrode,
 Sene, lange Timerne hengleed,
 Længselsfuld vi saae den Dag imode,
 Som begyndte vor Lyksalighed.
 Men den kom, Sophie! vore Hjertter
 Runtred' den ved Riikighedens Vaand;
 Glemte vare nu de fordums Smerter,
 Gdet Glæde slydte nu vor Vand.

O! en Række af blide, glade Dage
 Himlen lod afsløge efter dem;
 Mange, mange være end tilbage,
 Og i fælles Fryd de spinde hen!
 Ved din Haand skal ingen Sorg nedtrykke
 Ingen Modgang knuse skal mit Mod;
 Heel og reet jeg end skal hver Lykke,
 Etreds se Guds som viis og god.

Han alene kender klart og nøie
 Vansen, vi har end at vandre paa,
 Og hans evig milde Fader; Hie
 Leger vare paa hvert Trin, vi gaae.
 Intet vore Hjerters Fred skal bryde,
 Glad vi tage hvad der foreslaaer.
 I hinandens Arme skal vi nyde
 Varigt Held, endog ved trange Raar.

Ikke skal urolig Søul opstige
 Fra vort Bryst om Pragt og Overflod,
 Guldet's Glands gjør ingen lykkelige;
 Riig er den, som veed at være god. —
 Val og Afsæmle vi ei begjære;
 Kunde de erstatte os vort Hiem?
 De, som hændig Bykke made undvære,
 O de arme! Klubber er' for dem.

Mangen en maaskee, som Ven vi meente,
 Finder Veien til vor Braae for lang.
 Mon vel dette Savn et Sulk fortiente? —
 Held den lange, mørke, øde Gang!
 Vil en trofast Ven vor Fryd oplive,
 O! han være kostbar for vor Siel?
 Himlen ham engang en Wage give,
 I hvøs Favn han fatter heelt vort Held!

Bedste! see, din sønne Datter smiler,
 Toller os sin Tak, sin rene Lyst.
 Kærlig hun i vore Arme liser,
 Groe vi trykke hende til vort Bryst.
 Vi vil takke ham, som os betroede,
 At uddanne denne skyldfrie Mand.
 Et stille Dyder vil vi der indpode,
 Lede hende varlig ved vor Haand.

Dydens Fader skal vor Ldrat signe,
 Og paa Frugter skal den vorde riig.
 Hun i ædel Likhed dig skal ligne,
 Ved sin Vandel lønne dig og mig.
 Og naar Gravens Døe engang os kaster,
 Vi bortstumre sødt i hendes Arm.
 Paa vort Etov en skionsom Taare falder
 Og vort Minde boer i hendes Barm.

Er os Velstand giemt i Fremtids Dage,
 O! hvor froe skal vi anvende den,
 Staudse manges sorgfuld Broders Klage,
 Vække Kammers Søn til Fryd igien! —
 Dog, vi er' jo rige ved hverandre;
 Armod jo ei heller blev vor Lod.
 Tidtsfulde vi ad Banen vandre —
 Herren raade! Wiisdom er hans Raad.

M * c h * * l.

Paa en Moders Fødselsdag.

Moder, gierne vilde vi afmale
 Al vor Fryd og vor Lyksalighed;
 Al, men ei vor Røst formaaer at tale,
 Hvad vort Hjerter let-at føle veed! —
 Fra vor Barndoms første, svage Aar
 Kiendte vi dit Modersmiil med Glæde.
 Selv Naturen bandt den faste Kiæde,
 O! der varig, som vort Liv, bestaaer.

Daglig nye Prøver vi modtage
 Paa din Omhu, paa din Kiærlighed.
 Maatte og enhver af vore Dage
 Vidne om vor Tak, vor Indighed!
 Svag endnu er Tanken i vor Siel,
 Ei den kan dit hele Værd paastrionne.
 Ikke vi, kun Himlen dig kan lønne,
 Vi kan ene bede for dit Vel.

Men engang, naar modne Aar os lære
 Heelt at fatte, hvad for os du var,
 O! gid da vor Sommer Frugter bære,
 Værdige den Omhu, som du bar!
 Og naar seent din sidste Strund er nær,
 Naar fra os du haster til et Bedre,
 Da vor Vandel end dit Minde hædre,
 Wise, vi var' sig en Moder værd!

Liebenberg.

Den

 Den angrende Vilhelms Klage.

Du muntre Unge, som endnu
 Kan sole Dydens Lyk!
 Med aabent Hierte høre du
 Den unge Vardes Røst! —

L u n d.

Uf Mattens søle Mulm omgivet,
 Dmspændt af mørke Engstelser,
 For Døden bange, Kjæd af Livet,
 Jeg haables, eene sidder her —
 Ej Sønnen qvagsom Noe mig skjæmter,
 Forsulgt af Nag, jeg angstfuld tænker
 Paa hvad jeg var, og hvad jeg er.
 O Tid, saa frie for Sorg og Meje,
 Min Varudoms Tid! — hoi svandt du hen?
 Da hoved' sig mit klare Øje
 Med uskylds Fryd mod Himmelen!

Jeg let og froe min Vej fremiidee —
 Og hvor jeg saac, at Glæden smiiste
 Jeg fælte, nød og signed' den.

Hvor reent, hvor sorgfrit var mit Hjerte,
 Da ved min sømme Moders Haand
 Jeg Gudheds Gud at kjende lærte,
 Og elske ham med barnlig Haand!
 Da svor jeg Dyden troe at blive,
 Og aldrig, aldrig mig løsrive
 Fr. Ukyldts lette Rosenbaand.

End mindes jeg — o! Kan jeg glemme
 Den skønne Dag, da kjerlig fød
 Min fromme Lærers Faderstemme:
 "Elsk Dyden, Yngling! til din Død!"
 Min Taare randt; højt slog mit Hjerte;
 Og glad jeg svor: I Lyst og Emerte,
 "Jeg elsker Dyden til min Død!"

J svandt, o blide, Skjoldfrie Dage!

Hoi svandt ej Eder's Minde med?

Ne! det fordobler kun min Plage

Her i min skumle Eensomhed!

Dg tifold bittert jeg begræder

Min Ufkylds Tab, de soundue Glæder,

Min Døde, min Elendighed.

Til fjerne Egn jeg snart heniiste,

Da kom en Yngling til mig hen,

Han greb min Haand, og kjerlig smilte:

"Til Glæde fæbtes du, o Ven!

"Nu, mens dit Blod har Ungdoms Varme,

"Bed fyldte Glas, i Pigers Arme

"Dit nyde og meddeele den!"

Jeg hørte ham, og skjald tilbage:

End mindtes jeg min Lærers Bud,

Jeg tænkte paa min Barndoms Dage,

Dg paa min Moder, og paa Gud: —

Mit Hjerter end for Dyden brændte
 Deres Svaghed jeg dog ikke kjendte;
 Nat Luen var; snart gik den ud.

Den staktes — af! — og Glæden flyede
 I Ukylds Fjed med Gil fra mig;
 Min Lyst, min Jdræt var at nyde,
 Men aldrig var jeg lykkelig,
 De Dage svandt — og Mindet saarer;
 Forkadtes hede, tunge Saarer
 End martrende forfølge mig.

Hvad har jeg Arme nu tilbage
 For at den Lyst, jeg engang nød?
 Kun Mindet om de spildte Dage,
 Og om den Eed, jeg troløs brød;
 Forsøretes Naab til Verdens Dommer,
 Og Tanken: at den engang kommer,
 Den søle, rædselsfulde Død.

O Moder! som i Fredens Bolig
 Alt under prøvet Fromheds Bøn,
 Du stumred' hen saa glad og rolig,
 Og bad i Døden for din Son:
 "Han var min Trost, mit Alt i Live,
 "Han skyldfri og lykkelig blive!"
 Af Væe! — forgiøves var din Bøn.

O! see medynksom fra det Høje
 Paa din forladte Wilhelm ned!
 Ej tindrer meer hans klare Dje
 Af barnlig reeu Ukyldighed;
 Slukt er dets Ild, og Rinden blegner,
 I Gravens Hule snart jeg seguer,
 Alt staaer jeg ved dens skumle Bred!
 Af! om i denne Nat jeg døde;
 I Nat for Herrens Throne stod!
 Og alle, jiled' mig i møde,
 De, jeg mishandlede og forlød:

Du, Hanna! du din Stemme hæved*
 Og af din Uskylds Morder kræved*
 Dit og din Skyldfrie Spædes Blod! —

O Wee mig, Wee mig, Wee mig Arme!

Selv Haabet svandt for evig hen —

Hvo vil, hvo kan sig mild forbarne?

Paa Jorden har jeg ingen Ven!

Og tør jeg Hielp fra Himlen haabe?

Tør jeg om Noe og Trost anraabe

Dig, Uskylds Hævner, Dydens Ven! —

Allt Nattens fale Mulk forsvinder,

Allt Morgenrøden viser sig;

Snart Solen blid og klar oprinder —

Den straaer ikke meer for mig.

Ved Nat, ved Dag af Qual omgivet,

For Døden bange, Fied af Livet,

Jeg var — jeg er uslykkelig!

Pabels.

Sang.

S a n g .

Mel. Haand i Haand vi vandred' om.

Høer sin Sliabnes Beger fik

At udromme her i Livet;

HE! en alstfor bitter Drif

Wes de Dodelige givet!

Men paa Begrets Bund en Draabe

Uf sin Nektar Himlen giød,

Som tilsidst gjør Drifken sød;

Fad os tomme den, og haabe!

C h o r .

Wenfab Sliabnens Drif gjør sød;

Tommer den til sidste Draabe!

I vor Sliabnes Beger of,

Hulde Wenfab! dig har fundet;

Derfor intet meer deri

Er med Bitterhed forbundet.

Gid vi stedse dig maae finde,
 Stedse skionne paa din Vaerd!
 Vær os blid, og altid nær,
 Og vort Livs ledsagerinde!

Chor.

Gulde, blide Venkab vær
 Du vort Livs ledsagerinde!

Plum.

Bugz

Buggevise

[i en ung Moders Navn.]

Stille Sovn du nyder :

O! hvor den er søn!

Knap, din Haude lhyder,

Du mit Hjertes Son!

Du har lært at smile

Ved din Moders Bryst,

Pullet ind til Hvile

Alf min egen Røst.

Sov kun, lille Gode!

Krefter sank du!

Paa vor Herres Klode

Ekal du leve nu.

Han er huld, du Kjære!

Gjør ham ej imod!

Her er godt at være,

Naar man selv er god.

And de soje Dage
 Alf din Barudoms Tid!

Indigt du tiltage
 Snart i Væxt og Vid!

Du som Yngling lære
 Alt udbrede Gavn,
 Og som Mand du bære
 En Nærskaffens Navn!

Sid ej du begræde
 Uforstandig Daad!
 Vær din Moders Glæde!
 Bland den ej med Graad!
 Alf! vor Ungdoms Alder
 Let os river hen:
 Sen, om end du falder,
 Rejs dig Hjort igjen!

Kunde du fornemme,

Hvor jeg elsker dig,

Ej du skulde glemme

Kun et Ord af mig:

O! jeg skal forklare

Dig hvort Dydens Bud:

Tro du det bevare,

Dg behage Gud!

Naar af Dodningbaare

Jeg er lagt til Fred,

Læg en mandig Taare

Paa min Riste ned!

Lor igjen dit Dje,

Nolis tænk paa mig!

Hiffet i det Høje

Beder jeg for dig.

Haste.

Lil

Til Søstrene.

Brat i Tidens Strøm henglede,
 Dagen fra soundue Har,
 Hver den Stund, vi fik herneide,
 Tog hin Mand med snehvide Haar.

Om os Glæden Roser stræde
 Paa vor let heniilte Vej,
 Eller Tornen lod os bløde
 Af de Saar, vi ahned' ej:
 Alt er soundet: vi kun eje,
 Mindet af vor Fryd, vor Graad:
 Held de Tænkfomme, som veje
 Hedenfarne Dages Daad!
 Held den Søster, som kan sige:
 "De til Veldaad nytted' blev";
 "Pligter saae mig aldrig svige
 "Strænge Bud, de foreskrev'."

Held den Kvinde, som indvied
 Sig til Helligdom for Dyd,
 Og sin skønne Daad, fortied
 Med Tilfredsheds Himmelsyd!

Held enhver, sig nøgte Kunde
 Glitterglansens tomme Held,
 Og igjennem glade Munde
 Høre Tak af Almod's Træl!

Held hver Pige, som nedtraadte
 Under Fedder Spradens Dred!
 Som i Letsind ej forraadte
 Den, hun varig Elkov soor!

Held hver Søster, hver Veninde,
 Som paa Sammenvandrings Sti,
 For det sande Held at finde,
 Stod hinanden troligt bi!

Held, hvo Mæsterns Fred ej frænkte,
 Ej hans bittre Dommer var,
 Greb i egen Varm, og tænkte:
 "Nok jeg der at dadle har!"

Held de Mødre, som oplærte
 Husfruer for ædle Mænd,
 Som ej Noes for Dyd begjærte
 Uden ved at øve den!

Held enhver, som kan udfæde
 Mærets Regnskab uden Nag,
 Og erindre sig med Glæde
 Nyttig Tid paa hver dets Dag!

See! det ruller os i møde,
 Unge Nar! med snare Skridt:
 Kommer Du — Din Morgenrøde
 Spaae et venligt Aftenblidt!

Ingen Hjerlig Rone drage
 Tunge Suk for Magens Savn!
 Ingen Pige kuffet Klage
 Over troløs Elsker & Faavn!

Ingen værdig Moder græde
 Ved forlorne Datters Fald!
 Ingen Datter Kinden vade
 For hun glemt Dydens Kald!

Ingen vride matte Hænder
 Over Mangels haarde Nød.
 Gud, vor Gud! Du Alle kjender,
 Ekjent til Alle dagligt Bred.

Takkelig hver Enster ile
 Hæret hen med Sjælers;
 Og ved Hærets Aften smile
 Hver ved opgiort Regnskab fro!

M. E. Buchholm.

Ma

Maria af Catalonien
og

Pater Guarino,

en Ballade fra det niende Aarhundrede *),
min gode Ven H. B. Riber tilgævet.

I frugtbare cataloniske Land
Sad Græve Johannes paa Thronen. **)
En Datter han havde, hun var hans Fryd,
Saa dejlig, saa viis, og den pure Dyd;
Hun lindred ham runge Regjeringsstand:
Maria var Perlen i Kronen.

Hun

*) Anledningen til nærværende Forsøg kan læses i
Baretto's Journey from London to Ge-
noa, v. 4. eller i Journal for Politisk, Na-
tur og Menneskekundskab, Juni 1795, S. 238
ff. Dog har Forfatteren, for at redde Sand-
synligheden, og efter indført poetisk Frihed,
forandret og tillagt Meget i Traditionen.

**) Den spanske Provinds Catalonien havde
fordum egne Eneherskere, der førte Titel af
Græver.

Hun ligner en Blomst i favre Daar,
Naar Sol sig i Morgendug spejler.

De Somre, de to Gange syv gaae hen,

End ej hun vil faare sig ud en Ben: *)

Saa mangen en Prinds for Grævinden staar,

Saa mangen forgjeves er Vejler.

Alt lyde de Klager fjern og nær

Omkring Barcelona **) saa vide:

"Al! Gravernes Stamme nu stettes ud!

"Al! aldrig Maria vil vorde Brud!"

Den Dotter er Ddingen saare kjær:

Saa stridde hans Taarer nedglide.

"O Fader! ej græd, hoi græder du?" —

"O Dotter! ej skulde jeg græde?"

"Snart

*) Læseren erindre, at man i Spanien og Portu-
gal gifter sig langt tidligere, end i det øvrige
Europa.

**) Gravernes Residentsstad.

"Snart briste mig Livets de skøre Vaand,

"Din Spiret da tager en fremmed Haand!" —

"O Fader! jeg kommer mit Kald ihu." —

"Maria! du røver min Glæde."

"Ne, Dotter! du vil mit Huses Fald." —

"Nej, Fader! jeg vil kun din Ere." —

"Saa vælg dig en Mand, som beskytter dig,

"Saa vælg mig en Son, der kan jorde mig!" —

"O Fader! jeg lyder et større Kald:

"Kun Herren min Brudgom skal være."

"Hist knejser det høje Montferat;

"Jeg det til Guds Altar skal vie:

"Der skal jeg nedknele som Herrens Brud,

"Og bede for Landet, og tjene Gud:

"O! jeg skal ophejse ham Dag og Nat

"Gudtil mine Læber skal tie."

De Præster, de Bisper fjern og nær

Beundre Grævinden tilsammen;

De nævne saa storlig M a r i a ' s Daad,
 Ekjent Faderens graanende Kind er vaad;
 Selv Spaniens Erkebisp moder der,
 Dg mæler et frogteligt Amen.

Alt banker det Varu med helligt Mod,
 Dg trodser det klappende Hjerte.

Til A v e *) hun aabner melodisk Mund;

Saa mangen en Rosenkrands beder hun.

Paa Bejen alt bløder den spæde Fod,

Men ikke hun endser den Smerte.

Med trette Krop hun Bierget naaer,

Dg hefrigt i Psalmer udbryder.

En Grotte af Marmor hun finder der:

Nu Celle for Svermerken Grotten er;

Der aarle, der silde for Gud hun staaer:

Uf Lovsange Marmoret syder.

Saa

*) A v e, M a r i a ! Begyndelsen af en bekjendt Katholik Vøn.

Saa drømmer den No, hun tjener Gud,
 Men feler i Hjertet en Trængsel:
 Det klemmes, det banker med stærke Slag,
 Og stærkere banker det Dag fra Dag:
 Hun veed ej, hver Pige blev skabt til Brud;
 Hun aandelig mener sin Længsel.

En Hsten i solklar Maanekin
 Hun yndigt Hallelujah qvæder:
 Da blandes en Stemme med hendes Sang,
 Da høres paa Bjerget en mândig Sang:
 Flax seer hun med langsomt, ærværdigt Trin
 En Mand, som mod Cellen hentræder.

"Hil være dig, Engel paa vor Jord!"
 Saa lyder den Kommendes Tale;
 "Ekjent Skæer tilbede din Ælkeheds Glænde,"
 "Du rækker til Gud efter Troens Krands:
 "Hil være dig, Engel! her det Ord,
 "Mig Jomfruen monne befale!"

"Hil

"Hil være dig, Fader i Guds Mand!"

Den Skjelvendes Læber ham svare;

"Priis worde den Somfrue, der sendte dig!

"Jeg venter det Budskab, du bringer mig."

Han rækker den Skjønne sin højre Haand;

Sun nejer, og ahner ej Fare.

"I Drømme jeg Himles Himle saae,

"Der saae jeg Guds hellige Moder;

"Jeg seled' mig stor i det Øjeblik,

"Og Jorden alt dybt under mig forgik:

"Jeg der paa mit Ansigt nedkastet laa

"I Lysets de skinnende Floder."

"Da mæled' Guds Moder liffligt Ord:

"Jeg veed al din Wandel og Tale;

"Paa Himmelvej vanker dit sikre Fjed;

"Din Læbe forkynder livsalig Fred.

"Jeg ejer en Dotter paa syndig Jord,

"Jeg hende til dig vil befale."

"Gak hifset paa Vjerget Montferat!

"Der seer du en blomstrende Pige:

"Med Pine, som Stjernerne ved min Fod;

"Og Libanons Sneeglads og Lammets Blod

"Er klart paa den Yndiges Kinder sat,

"Og, kort: hun er. Kjon uden Lige!"

"Hun adel forsmæer af Jordens Klang,

"Hun ene vil Himlen tilhøre:

"Gak til hende, styrk, at hun vakler ei,

"O! hold hendes Fodder paa Fredens Vej!

"G u a r i n o, den Jomfrue ved Bon og Sang

"Til Himmels Jorgaard du føre!"

Grævinder er stum af usølet Lyst;

Tilbedende knæler den Pige.

Han opløfter hende med venlig Arm,

Og sagte han aander ved skjldfrie Varm;

Saa staae de henrykte, og, Bryst ved Bryst,

De sværme om Sinnerigs Rige.

Guarino gaar bort mod Daginggry ;
 Maria nu salig sig drømmer :
 (Den Benedictiner var velkæbt Mand,
 Og kaldtes en Helgen i ganske Land.)
 Han kommer med svindende Alfenkve,
 Og Smiger i Andagt udtømmer.

Hver Alfen han stændigt kommer der,
 Og Parrets Fortrolighed stiger.
 Det luster saa koligt paa Montferat:
 I Cellen henfvarmes den tavse Nat:
 Ak! Munken er Vigen kun alt for kjær —
 Og Rosen af Kinderne viger.

Ak! Ukyldens Rose salmer hen,
 Guarino dens Herlighed plukker.
 Hun ængstes, hun ahuer, hun veed ej, hvad;
 Men ej er hun længer ved Andagt glad.
 Hver Alfenstand kommer den Munk igjen;
 Hun smiler, men sønligen sukker.

Alt mere hun ængstes Dag fra Dag,
 Alt quæles og pines det Hjerter:
 Det gisper i Barmen; den er saa trang,
 Og møjsom og tung er M a r i a's Gang.
 Nu aabner hun Øjet, og bitre Nag
 Ledfage den voxende Smerter.

Den Pater med hykkelse Munkes; Hu
 Betragter den soulmende Skjonne,
 Han ikke vil tabe sit Helgens Navn,
 Og Mord han undfanger i Pigenes Favn;
 Thi hvæffer han snart en Dolk — o Gru! —
 For Omhed med Døden at lønne.

Saa væbnet han gaaer en Morgenstund
 Og Pigen af Tællen udkalder:
 Forgrædt hun hensesker i Munkens Arm,
 Da støder han Staalet i hulde Barm:
 Fortvivlelsen aabner M a r i a's Mund,
 Og blodig paa Jorden hun falder.

"Å! hellige Jomfrue, see hans Eviig!
 "Jeg døer jo, jeg døer jo, jeg Arme!
 "Å! du, som jeg fordum saa reen tilbad,
 "Guds hellige Moder, forlad, forlad!
 "Å! hør dog den Døendes Jammer-Årig,
 "Oj naadeligt du dig forbarne!"

Hun stonner, hun sukker, famler, døer
 I Blodets udstømmende Floder.
 Nu pønser Guarino paa lifligt Raad,
 For Verden at skjule sin Djævels Daad:
 Med Grene han dækker, med Løv bestreer
 Den Faldne, som ikke blev Moder.

Som Tigeren kold paa Nøvet seer,
 Naar det sig omvelter i Døden,
 Saa staaer nu Guarino, saa gaaer han hen,
 Og bærer som Helgen sit Navn igjen;
 Han hærdes i Pæsten alt meer og meer,
 Og quæler Evindring om Brøden.

Snart Olding Johannes kommer der,
 Maria, sit Alt at omarme:
 Han finder de Grene, det vidne Lov,
 Han finder den Myrdedes faare Stov:
 He! Dotteren var ham saa faare kjær:
 Han sidder sit Solohaar i Harne.

Nu vilde han udstøder grumme Strig:
 "Jeg kunde den Jammer afværget!
 "Ha! hvå var jeg ikke standhaftig for?
 "Jeg Fader, jeg Arme, jeg barnløs døer!"
 Fortvivlet han jorder det unge Lig,
 Og bygger et Kloster paa Bierget.

End smykker det Kloster Monferat;
 I Solokiste hviler Maria.
 For Sjelen der messes om Nat og Dag,
 Der messes hvert tredie Klokkeslag;
 Der stille hun hviler i Dødens Nat,
 Fra Jammeren hviler Maria.

O Nibber! mit Qvad jeg rækker Dig,
 Og ventlig Du Gaven annammer,
 Saa mangen en Klerk har misbrugt Guds Ord
 Til Qvaler at sifte paa skjønne Jord:
 Den Misbrug tit krænkede Dig og mig,
 Og derfor jeg sang om den Jammer.

Nu sive vi, liig en Morgenskye,
 Den listige Sandhed frembrude:
 Alt Overtroe rølles og styrtes brat;
 Snart bøjer den Hoved i Glemfelses Nat:
 O! Held med det Sandhedens Dgningary!
 Sid snartgt dens Middag vi nnde!

Haste.

Selskabsfang

paa en Venindes Fødselsdag.

Mel. O hvad kan min Glæde sige.

Venner, Venner! Livet neder,
 Næder hver en Kjædfræ Lyst!
 Glædens Kald til eder lyder —
 Igter paa dens hulde Næst!
 Dieblicket, sundet hen,
 Kommer aldrig meer igien;
 Vi ei daarsig det forspilde!
 O vi nnde det tilfreds
 Her i trofast Vennekreds!

Livets troe Forsoderinde!
 Venkab! huld os stedse bliv!
 I dit Favnetag forsvinde,
 Som en Foraarsdag, vort Liv!
 Hver en Qual forfede du,

Hver

Hver en Fryd forege du,
 Aldrig dine Vaand opløses!
 Dø til Held vi Vaandet see
 Knyttet fædse fastere!

Venner, o! vor Vaar og Sommer
 Haster bort, som Lynet snar!
 Evøbt i merke Taaget kommer
 Livets Winter, barsk og svar. —
 Venkab, Venkab! eene du
 Da os blive troe endnu!
 Kiærlig du os Haanden række!
 I vort Døds matte Smil
 Lydne Glintet af din Jld!

Vard vor Medynk er den Arme,
 Som ei fandt en trofast Ven: —
 Da, naar Modgangs Storme larme —
 D hvor sner, hvor sner han hen? —
 Verden er for ham en Ørk,

Fivets Veit saa trang og mørk,
 Ingen Glædens Roser spire. —
 Venstrib! Herligt er dit Værd!
 Vel os, at vi Venner er'!

Din er Dagen, o Veninde!
 Dig vi bringe denne Sang;
 Skænten ofres dig, Veninde,
 Under fulde Bægges Klang!
 Stille, reen Lykkelighed
 Stedse følge dine Fied,
 Miig paa Fynd din Danc være!
 Alle, alle ønske dig:
 O du vorde lykkelig!

Liebenberg.

Man

Nancy og Mathilde

paa Kirkegaarden.

Nancy.

Mørk Matten er, mørk, som min Smerte;

Dog finder jeg din Grav, o Ven!

Uroligt staaer mit knuste Hjerter;

Naar sankes jeg mod dig, Igjen?

Mathilde.

Jeg maa, jeg bor, jeg vil ej klage;

Thi, Carl, du faldt for Fædeland!

Vel følger Jammer mine Dage;

Dog, held dig, at du faldt som Mand!

Nancy.

Hvis er den Røst, som damper Inder?

Hvo er vel her ved Midnatskund?

Hvo vaager, medens Aft indbryder

Hver lykkelig til roligt Bfund?

Mathilde.

Head, er det Nancy's Kist, jeg hører?
 Hvi vanker du blandt Grave om?
 Veninde! sig, hvad Sorg dig rører
 Hvorfor til skumle Grav du kom?

Nancy.

Jeg tabte, jeg Ulykkelige!
 Jeg tabte ham, som hviler her:
 Af! Adolph slumrer, og hans Pige
 Kun føler Livet til Besvær.

Mathilde.

Då Skjæbnen begge grusomt saarer:
 Mig den en Helt til Elsker gav;
 Nu føler jeg de hede Saarer,
 Jeg Arme! paa hans kolde Grav.

Nancy.

Min Adolphs Hals jeg ømt omfavned;
 Omsonst jeg grad: til Kamp han drog!

Af!

Ne! mon han ej sin Pige savned'?

Ne! Helten faldt, i det han slog!

Mathilde.

"Dit Fødeland du fnylde Livet:"

Saa tal'de jeg: "strid lykkelig!

"Du ofre hvad det dig har givet!

"Vær lyk, og Gud ledsage dig!

Nancy.

Jeg kun paa denne Grav vil hvile,

Her vil jeg græde Livet ud;

Hver Midnatsstund jeg hid vil ile

Dg her jeg doer, som Adolphs Brud.

Mathilde.

Skjont denne Grav mit Hjerter saarer

Jeg elsker den: hans Død var skjon!

Her skimter jeg igjennem Taarer

Min Elfers hifset store Tan.

Nancy.

Hans spæde Søster vil jeg lære,
 At græde — o! at savne ham!
 Da deest min tunge Sorg skal være,
 Og hendes Kummer hævde ham.

Mathilde.

Min Broder ham engang vil ligne,
 Vil ofre Liv for Fødeland:
 Da skal han hist min Carl velsigne,
 Der lærte ham, at døe, som Mand.

Nancy.

Jeg gjerne Livet vil forsfage;
 Al! hviled' jeg paa dette Sted!
 Spar, Gud, o! spar hver Elfers Dage!
 Hvis ej, saa kald hans Pige med!

Mathilde.

Du ene, hvad jeg lider, fatter:
 Hvert Vandedræt er Straf for mig;

Dog sukker jeg, som Landets Datter:
Spar, Himmel! spar mit Land for Krig!

(Mathilde kaster sig paa Graven.)

Nancy.

O Adolph, Adolph!

(Hun bojer sig ned over Graven. — Pause.)

Kom, Veninde!

See, Matten svinder snarligt hen,

Lad mig ved næste Midnat finde

Dig her paa samme Grav igjen!

Mathilde.

Ja, Nancy, sammen vil vi græde;

Hver Midnat jeg dig moder her;

O! her er Trøstens stille Gæde,

Og fælleds Graad vor Lindring er.

Louise

Epis

 E p i l o g .

Forsvundne ere Vintrens merke Dage;
 Snart glimrer Vaaren i sin Roseudragt.
 Fra al sin underfulde Pragt
 Naturen snart vil Sorgløstøret drage.
 Alt klinger gjennem Skyen Lærkens Driller,
 Alt smiler Solen varm og blid;
 I optø't Døf dens rene Stranke spikker.
 Ja, Alt os varstør om den skønne Tid
 Da Aarets Genius med engselhulde Miner
 I Kreds af Glæder jublende fremtriner. —
 Enhver, hvis Hjerter for Naturens Skjønhed staaer
 Med Længsel iler nu dens Fryd at nyde,
 Og hiin den unge trykterige Vaar
 Et hjært Velkommen fro at byde.
 Hvi, Venner, skulle vi da tøve her,
 Da ogsaa os dens hulde Stjerne blinker?
 For disse Lamper Majens Morgensstær,

For malet Lund os duftriig Skygge vinker,
 Nej! gaar! men glemmer derfor ej et Sted,
 Som Hjanke os saa mangen ædel Glæde,
 Og ønsker, at fremdeles Eenighed,
 Med Venfkab Haand i Haand, blande os maa
 fædse træde;

At hver maa tage frit til fælleds Gavn,
 Ufrækket af Forbindelser og Navn;
 At hver ufristet maa sin Mening have,
 Og aldrig af Rabalen vorde Slave;
 At Magtsprog ej, og ej despotisk Bud
 Maa stikke Flammen for vort Bedste ud;
 At Fordom langt fra vore Vanke vige
 Og Alle, Alle troe sig lige! —
 Da Uvinds Braad os ej skal komme nær,
 Da Fred skal boe hos os i Samdrags Skygge,
 Og sand Selskabelighed her
 Et sjeldent, varigt Alter bygge —

Dog, Døkket synker — end et ømt Farvel!
 O Venner! iler i Naturens Arme;
 Men nærer for vort Kjære Samfund's Held
 Den samme Iver, samme blide Varme!
 Da Alle frøe skal samles her i Jæn,
 Naar Hostens sidste Blomst er segnet hen;
 Og Venstabs evig friske Rosenkjæde
 Os end skal stænke mangan skyldfrie Glæde.

Frankenau.

De tvende Roser.

Til Consul G. H. Olsen.

En kostelig Rose stod i Havens færeste Blomsters
bed, hvor Jordens Gaster kunde nære dens Liv,
og Solen udvikle dens Herlighed. Urtegaardsmans
den blev stolt af Plantens Ynde: "Din Duft skal
"trylle fjerne Egne", sagde han, lod den varligen
optage, og henplante under en varmere Himmel.

Paa Rejen blev Rosen en Broder vaer, hvilken
bar Præget af dens egen Stamme, men som, ubes
mærket i Skyggen, ikkun nød de Solstraaler, der
kunde snige sig igjennem det tette Gjerde. Ingen
plejede den, fordi Ingen endkede den i Skyggen.

"Hil være dig, Broder!" sagde den forbisfærte
Rose. "Hil være dig Broder!" gjenmælede den bes
kyggede Slægtning, og rystede en Dugtaare af sit
bøjede Hoved.

Den omplantede Rose vorede i Skionhed: dens Farve blev mere glødende, dens Duft listigere, Menneskers Belsignelser hvilede paa hvert af dens Blade; dobbelt stor blev den hjembragt, da Urtes gaardsmanden lod sin Yndling hente, at den kunde pryde hans Have.

Paa Bejen saae den sig om efter Rosen ved Gjerdet; men see, Mennesker havde nedtraadt den: da visnede dens Blade, dens Stamme gik ud, og man oprykkede den med Roden. Et Par Knyldfrue Piger havde gjemt nogle af de visnede Blade, og deres Hjerter meente, at disse Blade duftede endnu.

Den lykkelige Rose horte med Beemod den nedtraadtes Skjebne, og gjengjaldte nu den Taare, som Broderen fordum lod falde.

Haste.

 Til P. H. Haste.

Skjon er Solen, naar den mørke Skye
 Viger for dens sejerrige Straaler;
 Naar dens goldne Hav i fulde Slaaler
 Gyder sig ud over Mark og Dye;
 Naar den fra hiint evige Njur
 River op den sørgende Natur.

Blid er Maanen, naar paa solvstro't Vej
 Mellem Stjernerne den sees at glide:
 Elskeren gaaer ved sin Elstes Side,
 Vexler mangt et saligt Ja og Nej;
 Seer kun hende, taber sig i Fryd,
 Hører Intet, uden Englesyd.

Herlig er, o Baar! din glade Pragt:
 Elfov boer i dine milde Skygger;
 Nattegalen i din Throne bøger —

Som en Brud, der i sin Morgendragt
Smiler mod sin Ven med Kjælen Hu,
Skjønne Vaar, saa tryllende er du.

Men saa fro gjør Dagens Hersker ej,
Luna skjenker ej saa blide Glæder,
Vaaren ej med sine Blomsterkjæder
Tryller saa, som Vennen paa min Vej;
Haste! Du, som kaldte mig Din Ven,
Hil! naar samler Skjebnen os igjen?

G. H. Olsen.

En ny og meget fornøjelig

B i s e,

hvorudi fremsættes for den gunstige Læser's
 Pine, hvortil de tre mægtige hedske
 Gudinder, hvilke raade for Menneskenes
 Vel og Vee, havde meget travelt den
 trettende i Thormanned for sytten Aar
 siden;

at svinges med sin egen velsklingende Mes-
 lodie paa Hr. * * * s Dal i ovennævnte
 glædelige Anledning.

Kjøbenhavn, trykt i dette Aar.

Hist oppe hoo Gudinder tre,
 Som meget har at raade;
 De sørge for vort Vel og Vee
 Med Ugunst eller Naade.
 Det var en Dag for sytten Aar,
 Da det endnu var neppe Vaar,
 De havde nok at skiotte.

Den første var saa hjerteglad,
 Og pønsed' kun paa Lykke;
 Hun maaled': "Søstre! veed I hvad?
 "Jeg gjør mit Mestersykke:
 "Det strax fremsuiler paa mit Bud
 "En Pige, faur, som Elskovs Gud."
 Da blev saa faur en Pige.

Den anden Søster, engleblid,
 Var strax med Svar tilfede:
 "Jeg giver Slutten muntert Bid:
 "Hun skal fremtrylle Glæde."
 Vi saae, hvor Slutten voxed' op
 Med lystig Sjel i ranke Krop;
 Saa vittig blev den Pige.

Den sidste var end mere huld,
 Og forekom vor Taare;
 Hun sagde: "Elkjonhed vorder Muld,
 "Og Bid kan ofte saare:

"Jeg

"Jeg planter Død i Barnets Dyrsk:

"Hun vorde Sines Held og Lyk!"

Dg adel blev den Pige.

Tak være de Gudinder tre!

Tak være dem tilsammen!

Men hvor skal vi den Pige see,

Som blev ved deres Aften?

O Venner og Veninder, seer!

Hvor kan dog Nogen lede meer?

Her see vi jo vor Thrine.

Tomfrue ***s Skaal!

Den

 Den gamle og den nye Tid.

Mel. Han, som kan ene Glæder skienke.

Bedstemoder.

Det var i mine Ungdoms-Dage,
 Mit Barn, at man sin Pynt forstod.
 Af Alt, hvad Diet kan behage,
 Man ei Halvparten skue lod.
 Naar alle Værelser lægges frem,
 En Kiøber vil foragte dem.

Sønnedatteren.

O! Grandmama maae ikke sige,
 At vi ei lude Bligheds Bud.
 Det var en ubesindig Pige,
 Som krammede hver Ekionhed ud.
 Den Elsker som os værdig er,
 Vil nøies med det Lidt, han seer.

Bedr

Bedstemoder.

De Mandfolk, troe mig, kiare Lide,
 Saa noie Alting monstre gad.
 De gierne saae en Mæ fremtrine,
 Som Eva med sit Figenblad.
 At undgaae sig en lysten Nar,
 Skul hver en Yndighed, du har!

Sønnedatteren.

Hver den, Anstandighed tillader
 At blotte, blive bar og fri.
 Erng i Ufkyldighed, jeg hader
 Anseelse af Hysterie.
 Har Grandmama selv svebt sig ind
 Til Pande, Næse, Mund og Kind?

Bedstemoder.

Saamænd! der fattedes ei meget.
 Erd Haaret gientes som en Skat;
 Skient det var deiligt, og mit eget,

Det skuldes i en Pibebar.
 Den sluttede saa tæt, saa sødt,
 Som jeg var med de Piber sødt.

Sønnedatteren.

Men vor Tid derom andet dommer.
 Det Haar er nu vor største Pryd.
 Det tykt og brede paa Røggen sømmer,
 Hvert Die stuer det med Frød;
 Jo skionnere det har sit Epil,
 Jo mindre Pynt det trænger til.

Bedstemoder.

Uf Hovedet for lidt I giøre;
 Hvad er en Blomst, et Vaand, en Kam?
 Guldpandalokker i hvert Øre,
 Og Kniplingshængler, det var Bram.
 Guldfæden, som paa skulke Drøst
 Slap ned, var alle Pines Løst.

Sønnedatteren.

Var jeg den Guldvægt i mit Dre,

Den tunge Kiæde om min Hals;

Det Udraab troede jeg at høre:

Hun tænker, der er Mænd tilfals.

Nej, det som Prisen fattes paa,

Personen ene være maae.

Bedstemoder.

Ja, ja, mit Barn; men viid: Personer

Var ogsaa faae sin smalle Vert.

I alt nu Frihed giver Tonen,

Den er end unge Pigers Tert.

Det gode Enorliv er ei lidet,

Og Alting maae nu vore frit.

Sønnedatteren.

Det gamle Enorliv var en Plage;

Det gjorde alting regelret;

Det danned' Kroppen til en Etage,

Og Brykter til et Fibelbret.
 Nej, Grandmama, nu vil et Noer
 I sin Tid blive vordig Noer.

Bedstemoder.

Det gamle sættes nu tilside;
 Ei meer den gode Smag er kiendt.
 Hvem kan de store Skjorter lide,
 Af venlig Fiskebeen ndsprændt?
 Siig, om du nu en Mode seer,
 Hvor man lig en Juno er?

Sønnedatteren.

Sid aldrig jeg det Syn maae skue!
 End Tanken fylder os med Skrak.
 Man maae jo for en Juno grue,
 Der sidder i en Humlesæk.
 Min Skabning tor ei skule sig;
 En Nymphe vil jeg være lig.

 Bedstemoder.

He! Piger med hvert Aar tilstige,

I uvovelig Oprigtighed.

Hver Tvang, vi brugte, de tør vrage,

Og dog de fare vel dermed.

Til Lykke med en farlig Tid!

Jeg priser dog den gamle Tid.

 Sønnedatteren.

Ja, Mænd nu ei bedragne blive;

Nu see de hver en Mangel robt! —

Tilforne — Grandmama tilgive! —

Blev Ratten tit i Posen kjøbt.

At Kiule var de Gamles Tid;

O! vel os for den nye Tid.

Dode.

Bed en Vens Bryllup.

Held den Mand, som Himlen gav et Hjerter,
 Barmt for Visdom, Dyd og Fædreland,
 Omt for Venstabs, Elskovs Færd og Æmerte;
 Hvo er stor og lykkelig, som han?

Ham Alfader gav sit Præg. — Hvo kunde
 Efterskifte ham saa Fjøn en Hæderstrands?
 Kan han, selvende sit Værd, misunde
 Spraglet Orm, som Mærket laaner Glænds?

Tanken om hans store Kald ham hæver
 Over Guldets griddke Trælle; Flok.
 Kun sin Tærv af gavnet Stat han kræver,
 Og med Sjælesfred er lidet ham nok.

Unksom seer han Heltens Sejersminde,
 Bygget høit paa slagne Brodres Liig;
 Dydens Ven sig selv vil overvinde,
 Og ved Sirens Len han kryder sig.

Alvinds, Fordoms, Verfands Stemme fører
 Ham end ej et Skridt fra Pligt og Ret;
 Fædrelandets Røst han ene hører,
 Og sin sidste Kraft han ofrer det.

I sin valgte Vennekreds han styrker
 Eig ved ædel Fryd til mandig Daad;
 Mismodis Taage ej hans Sjæl formårker;
 Slur den spredes her ved Trost og Raad.

Og naar Himlen skjænker ham en Mage,
 Ham i Livet og i Døden huld,
 Han i huuslig Kreds en Fryd skal smage,
 Ej tilfals for Indiernes Muld.

Ædle! see din Lod, og søl Din Lykke!
 Gerner's Yndling! alle Godes Ven!
 Og den Huldes Mand! o søl Din Lykke!
 Længe, længe, længe und du den!

Riber.

Buggevisen.

Sov, Kjære Dreng! sov sedelig
 Med Ufhylds rene Smil,
 Den gode Gud, som gav mig dig,
 Din Sovn velsigne vil.

Da skal du, inden Aar og Dag,
 Din Gangbogn skole forsmaae,
 Og finde det en herlig Sag,
 Paa egne Been at gaae.

Og snart du skal med Lob og Spring
 Forsølge Voldt og Løp;
 Og tumle lystelig omkring,
 Med Kraft i smidig Kropp.

Og styrkes skal din spæde Haand
 Ved hver Naturens Fryd,
 Hvormed Alfaders milde Haand
 Dig vinker frem til Dyd.

Og i uskyldig, Borne- Kreds
 Du snare skal lære her,
 At ikkun den er vel tilfreds,
 Som har sin Broder kjær.
 I Skolen du med Lyst skal gaae,
 Og lære meer og meer,
 Og daglig større Undest faae
 Hos Gud og Mennesker.
 Det Værk, som Gud dig kalder til,
 Driø det med Lyst og Mod!
 Bliø, Søøn! for mig kun høød du vil,
 Men bliø for Altting god!

E.

 G a m b a r u k .

Krigerdaad forgude smaa Maroner,
 Nævne den, der slagter Brødre, stor!
 Blandede af Flitterstads og Kroner,
 Glemme Mennesket i Emigre-Chor.

H a s t e .

Da Pigerne lærte, kun Dyd var Ere,
 At ukunstlet Modme var favreste Pryd,
 At Qvinden i Hjertet bar Venlighed nære,
 Og skatte langt over al Elskohed sin Dyd;
 Da Mændenes haarde, men ærlige Sæder,
 Iog Skoggen af Mistro fra Svageres Dyrst,
 Da Noje belontes med tryllende Glæder,
 Ved Heddedes stammende, takfulde Røst;
 Da hersted' i Danmark En i e den Svage,
 De Jarler den Konge behersked' i Emu;
 I rolig Blodagtighed glæde hans Dage,
 Til magelig Dovenskab stod al hans Hu.
 Nu Misvert og Hungersnød mordiske droge

hen

Den over det nyligt velsignede Land :
 Forgjeves nu Qvinderne Synaalen toge ;
 Forgjeves nedrullede Sveed af hver Mand.
 Fortoivlet en Husmoder vred sine Hænder ;
 De flittigt Arbejdende manglede Brød ;
 Knap zittrende Ungling sin Elsker gjenkjender ,
 Udræret af Hunger hun sigued' en Død.
 En emhjertet Moder hist Helvedsqual lider ,
 For Fode de Spæde saa ukkelig grød ;
 Her døende Olding i Klæderne bider ,
 Hans Afkom ved Lejet staaer kuet og rødt. —
 Den bedste blandt Dannemarks færeste Qvinder ,
 Var Sambar uk , Mandens og Børnens Frnd ,
 I huuslige Glæder fast umærkt borttrinder
 Der lty, som den Edle forskjønnet' ved Dyd.
 De raadville Hofmænd saa tit hende søgte
 Om Raad, naar om Dannemarks Hæder det gjaldt.
 Hun Grumhed saa ofte med Blidhed bortspogte
 Og viseligt Blikket paa Tingene faldt.

Een af hendes Frender, Jarl Hogen den Enilde,
 Kom sønligt i Kammeret til hende ind;
 Han talte: "Du seer, det gaar Danmark ilde,
 "Du seer og, at Haabet bortsafer, som Vind;
 "Vor favreste Ungdom mar, halvdød nedsegner,
 "Den lider af Hungers udtærende Qual;
 "Thi er det jo billigt, at Oldingen blegner,
 "Thi vil vi formindske de Svagestes Dal;
 "Ej Spæde os ere til ringeste Nytte;
 "I Døden de følges med Oldingen-maa."
 Hun hurtigt afbrød ham: "O jeg skal beskytte
 "De graaende Gamle, de lakkende Smaa;
 "Og Kulde jeg derved end Alting forlise,
 "Den nævner jeg Nidding, som stemmer med dig,
 "Kun Feige og Svage sig Grumhed kan prise".
 Jarl Hogen her udbød: "Nu glæder det mig,
 "At Kongen ieg spurgte, for til dig jeg talte:
 "Jeg sagde nu til Folket, han samtykkede det;
 "Hvis Fordeel, her Hungersnød jeg det afmalte,

"Eselo

"Sels Oldingen bifalder mit Forslag saa let."

"Nu Gambaruk Tenen saa skudeligt kasted";

"Og Ridskjerhed sunked' i Dinene blaa,

"Eil sankede Folk hun nu blussende haasted",

"Og hevede Stemmen, og taledes saa:

"Sønner, Dotre, siger, vil I tage

"Livet bort fra dem, der skjenkte det?"

"Saa I vil hver Følelse bortjage,

"Glemme reent, hvad der er godt og ret!"

"Gyser, Skælver! Eders Modre dræbe,

"Som for Eder livet bovet har,

"Lade dem til Død, til Grav henstæbe,

"Dem, som Eders Barndoms Bærger var!"

"D! naar grusom Kriger Sværdet letter,

"For at støde det i Moderbarm;

"Sønner! Eder da til Bærge sætter,

"Dotre, flynger Eder ved hans Arm!

"Skuer da den ædle, rynkede Pande,

"Og det skjønne, blanke, solograae Haar;

"Læns

"Tænker: Døende hun maa forbande
 "Dem, som hun forføded' Livets Vaar.
 "Ej hun tænkte det, da hun dig savned',
 "Og det første Moderkys dig gav,
 "At det Børn, som aldrig Pleje savned',
 "Skulde styrte hende i sin Grav.
 "Eder's Fadre, som i fordam Dage
 "Stred' saa kjekt for Konge, Folk og Land,
 "Vil I nu afvinge første Klage,
 "Grumme Børn! som Fadre dræbe kan!
 "De, som ellers Farer kjekt foragte,
 "Skjalve kun for Dod af Eder's Haand;
 "I, som Fadernavn selv eftertragte,
 "Senderriver ej Naturens Vaand.
 "Dog — o Skræk! I Grumme vil jo dræbe
 "Eder's Afkom: — liisner Blodet ej?
 "Doer ej Ordet paa den kolde Læbe,
 "D jeg veed det, Moder selv er jeg!
 "Danneqvinder, vil I Eder nære,

"Ha!

- "Ha! med Børns, med Modres, Fædres Blod;
 "Vil I Eders Pligt af Dyr da lære,
 "Loven selv er ved sin Engel god,
 "Pelikanen med sit Blod jo foder
 "Al sin Afkom, rødmer, blues kun;
 "Eders Afkom, Kuer, hvor den bløder,
 "Hvor den skjæver, rækker skjælnø Mund;
 "Zitrende sig tæt til Eder klynger,
 "Spørger omt: O Moder er Du vred?
 "Eder da med spæde Arm omfhynger;
 "Men omsonst, — man den dog hugger ned!
 "O I gyser, Sofre! Danneqvinder!
 "Lad min Røst til Eders Hjerter naae,
 "Lad mig vorde Haardheds Overvinder,
 "Sparer Gamle, sparer Eders Smaa!
 "Unge Mand! drag ud til andre Lande,
 "Kjøb Dig ikke HjelvedsVoggerret,
 "Lad ej Faders, Moders Røst Dig bande,
 "Ihe Misgjerning! vilds Dig Edles Et!
 "D!

"D! men kan min Bøn ej Eder røre,
 "Vil I skue Blod og Graad og Suf!
 "Vil I Morderstaal mod Usmagt fore;
 "Grumme! dræber da først G a m b a r u k!"

Hun staudsed', og Kued', hvor Taarerne runde,
 Hos Qvinder, hos Mændene strømte de ned,
 Mens Blusel og Anger dem Læberne bunde,
 Fjøs Hogen, dog sejs han sin Harmen indbeed.
 Først Alle de hvilled', tilsidst de udbrøde:
 "Vi lyde, o Edle! vi lyde dit Ord,
 "Ej Modre, ej Fædre, ej Spæde skal bløde,
 "Vi Lærninger kaste paa Fædrene Jord;
 "Hvo Lodden da rammer, han strax skal bortdrage
 "Til fremmede Lande, ej Klage han kan;
 "Den skønne Tilfredshed dit Hjerte vil smage,
 "Du redded' fra Niddingers Jdræt dit Land!"
 De ginge til Hjemmet; nu G a m b a r u k ilod',
 Mildt Glæde da fraaled' af hvert hendes Blik,
 Den følgende Dag, da end Bornene hviled',

Det sukkte, det velkomne Badskab hun fik :

"Nu Dannemænd droge til fremmede Lande,

"Din Frænde Jarl Hogen iblandt dem og er,

"Sit Forflag, din Kjæthed han hørtes at bande;

"Men Alle dig ofre Betsignelser her."

Din Afke, o Sambaruk! hædret skal være,

Dg sildigste Slægter skal elske dit Navn,

Dg evig din Jdræt, o Edle, skal lære,

Alt hver, som det ønsker, kan virke til Gavn.

Danke Søstre! før var det vor Hæder,

Alt afværge lav og nedrig Daad,

Alt fremslokke de Fortrængtes Glæder,

Ømt og kjerligt at borttørre Graad!

O! vi jo fra ædle Qvinder stamme,

Deres Daad var modig, høj og stærk,

Edel Stoltshed bor i Hjertet flamme,

Naar vi ssee, i prise deres Værk.
 Naonet Dansk vi stedse 'verdig' blive,
 O! vor Fryd, vor Hæder være det!
 Lit det skal os Kraft og Smidhed give,
 Lit det skal betrygge Pligt og Ret!

Louise.....

Gretthes Sang om Vinteren.

Blæsten i vor Elorsteen ruder,

Havens Træ'r saa nøgne staae,

Grenene paa froсне Ruder

Med en keedsom Larmen staae;

Dog min Aften ej er lang,

Jeg forfører den ved Sang.

Snart til mig nu Jørgen kommer,

Varmer sig ved Ovnen glad,

Eiger: Slut saa tit i Sommer

"Vi paa Marken sammen sad;

"Marken jeg ej savner her,

"Thi jeg hos min Grethe er."

Fro jeg Nadver' da fremsætter,

Kalder Moer og Jørgen til;

Ingen af os fornemt trætter

Hvo til Højbord's sidde vil;

Dette negter jeg dog ej,

Helt hos Jorgen sidder jeg.

Naar han stundom Viser synger,

Dg jeg horer glad derpaa,

Kjærligt mig hans Arm omslynger,

Jeg da sagte hvifker saa:

"Ven! jeg Intet savner her,

"Thi jeg hos min Jorgen er."

Stormens Hviuen mig da lyder,

Som Claus Gartners Baldhorn mildt;

Dg naar Træets Top den bryder,

Saa det flaaer paa Muren vildt;

Er det mig som Trommeslag

Lil vor Dands en Foraarsdag.

O! thi ved min Jorgens Side

Alting, Alting er mig lyst;

Gjerne vil jeg taalig lide,
 Er det kun ved Jørgens Bryst;
 Armod, Kummer taaler jeg,
 Gud! fra ham kun vil mig ej.

Moer, o! her, hvor Hunden roser!
 Hører du de Godtrim hist?
 Hvor den Djæffen mig fornøjer,
 Sorgen, Sorgen er det vist!
 Moer, ja rigtigt, ham det er:
 Intet jeg nu savner her.

Louise....

Sang

Sang for de Fattige.

Duo.

Naa Marmortrin en Olding sad,
 Bar tret, og Kjalv, og hungred' saare;
 Hans Nie glindsed' ej af Taare,
 Hans Læbe tav, hans Nafn bad:
 Han fik kun Bredes Ord, ej Bred,
 Og derfor tav han i sin Nød.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerter bløder,
 Naar han den Fertrangte moder!
 Den, som kjærteg giver, naar han har,
 Er Alfader dyrebar.

Duo.

En gammel fattig Kvinde kom,
 Og satte sig ved Mandens Side:

Guds

Guds Fred hun bød, og saae ham lide,
 Og fandt med Suk sin Pøse tom;
 Dog end en Krumme var i den;
 Hun gav den Olding Krummen hen.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. s. v.

Duo.

Da rørte Mandens Læber sig,
 Og Taarer styrted' fra hans Øje:
 "Den Nige kold fornam min Nøje,
 "O Gud! den Arme spørger mig!"
 Han kraftløs rakte Haanden ud,
 Hans Nøst gjentog: "Dig lønne Gud!"

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. s. v.

Duo.

Da gik en Nig forbi de To;
 Hans Hjerte blødte for den Arme:

E

"O!

"D! jeg vil møtte, Klæde, varme!

"D! Kommer, aander, doer i No!"

Saa taled' han, og No de fik,

Dg i hans Arm de heden gif.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. f. v.

Duo.

Gud smiled' fra sin Himmel ned,

Dg kjærligt paa den Rige tænkte:

Med runde Haand han Manden fik'nde

I livet Held, i Døden Fred.

Saa fik hver Armod's hulde Ven

Saae tusendfold af Gud igjen.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte bløder,

Maar han den Fortrængte møder!

Den, som kjærlig giver, naar han har,

Er Alfader dyrebar.

Hafre.

Sang

S a n g.

paa en Venindes Fødselsdag.

I Lunden søsklar Bækken rinder

Med blomsterkrandsen Bred;

Den Bæk en modig Vandrer finder,

Ved den et Hvilested.

Hans trætte Dje fryder sig;

Chi den er ynderig.

Saa mangen Vedels Dage syde,

Som Bækken, stille frem;

Livsalsigt er det Syn, de hyde

Enhver, som fuer dem:

Sin egen trange, haarde Vej

Man tit da mindes ej.

Til Dig sig Held, Veninde, smilte;

Og Du fortjener den.

Af den ledsaget, for Dig ilte
 Et Aar nu atter hen;
 End mange, mange ble Dig,
 Og see Dig lykkelig!

Den unge Vaar nu blid fremtræder
 I Haabets skjonne Dragt;
 Den malder os Naturens Glæder
 Med Sang og festlig Pragt.
 Men Dagen, som os samled' her,
 Gjør Vaaren dobbelt kjær.

E. C - 1.

Den altid muntre unge Kone.

Der er en ung Kone, heel munter og glad;
 Det volder, hun kiender ei Nag eller Had.
 Det Kjeldfrie Hierte for Kummer er frit;
 Thi hopper hun nynnende: dit dit didl didl dit!

Den skielende Misgunst (hvor er ikke den?)
 Lor sig: "Hun driver med Fiab Tiden hen."
 Nei, Lethed i Arbeide kommer saa vidt,
 Der spares nok Tid til dit dit didl didl dit!

Med syngende Verke Marie opstaer;
 Til Eyffel, til Gjerning med Glæde hun gaer.
 Saa snart hun med Vro det Arbeid er quit,
 Hun hopper og nynner dit dit didl didl dit!

Bidunder hun gior med den skabende Naal,
 Og naar hun har opnaaet tilsigtede Naal,

Kun Mid da kan vrage, hun smiler saa blidt,
 Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Hun selv i sit Kiøkken til Skorstenen gaer;
 For Ilden, som blussende Rose, hun staer.
 Men naar hun saa troelig, som Mar en, har stidt,
 Hun hopper og nynner: dit dit didl didl dit!

Da elskede Brudgom gav hende sin Haand,
 Hun signede roert det forønskede Vaand;
 Saa med ham spadserte, og kyskes vel tit,
 Og hopped' og nynned': dit dit didl didl dit!

Ukfsalig den Møe, som fortroelig med Dyd,
 Seer Pligterne blanded' med reneste Fryd,
 Som trng i sin Ukyld fornøier sig frit,
 Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Tit Enkelen bereder en truonde Dyst:
 Held dem, der forvandleo hver Smerte til Lyst,

Der glemmer hver Fare, hun har overstri dt,
 Og hopper og nynner: dit dit didl didl dit!

Marie, din Munterhed soigter dig ei;
 De vægende Blomster den stroer paa din Bei.
 Man smittes af Lyst, naar du smiler saa blide,
 Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Tode.

 Erindringer.

Se fu beato chi la vide in terra,
Or che fia a rivederla in cielo!

Petrarcha.

Jeg hende saae, o søde Minde,
O var min Kummer stedsø nær!
En Helligdom hun var for høer,
En himmelsk Dyd og jordisk Nøde.
Mit Blik ved hendes Emil haug fast,
Og Hiertet slog med dobbelt Hast.

Jeg hende saae af Trængsten svinde
Ud i Naturens Censomhed,
Og der de skionne Sieles Fred,
En Engels rene Glæde, finde.
Hun drog mit Hierte efter sig,
Paa hendes Spor jeg listed' mig.

Jeg horte hendes Tryllestemme
 Udfolde sig til Harmoni,
 Og, o! den Fryd, jeg svømmed' i,
 Kun Elfsæerne fornemme.
 Og hendes Siel imøde kom
 Min Siel i Velsyds Helligdom.

Jeg hende saae til Himlen flue
 Fra Altret med opløstet Sind,
 Og hendes Nie, hendes Kind
 Antraadte med hellig Andaaets Lue.
 Jeg knælede hos hende ned,
 Til Himmelen hun drog mig med.

Jeg hende saae, da Taarer flode
 I Mismodts Furer paa min Kind,
 Med Tvillingsorg i bange Sind,
 Med Taalmodts Emil, min Taare mode.
 Jeg sank til hendes omme Bryst,
 Og solte Sympathiens Trest.

Jeg hende saae, med yndig Smerte,
 En Engel, staae i Kredts af Ned:
 I Almøds Haand hun lagde Brød,
 Hun Sorgen Haab og Taalmod lærte.
 Gud signe dig! — jeg høit udbred;
 Gud signe dig! — rundtom gienlod.

Min Taagthed blev min Attraaets Fængsel,
 Min Varm af Gul blev stor og em;
 Hun var min Tanke, var min Drom;
 Hun var mit Minde, var min Længsel.
 Engang hun sad ved Bekkens Bred,
 Jeg satte mig hos hende ned.

Rundtom med Tempelstilhed svammed'
 Udsprungne Vaar i Maanens Skien;
 Jeg aned' fjerne Fremtid nær,
 Og himmelsk lykkelig mig drømmed'.
 "D kan du, vil du elske mig?"
 Hun stammede: "Jeg elsker dig!"

Naar

Naar Natens Kreds sig hvæste, hvilke

Hun søde og yndig i min Arm;

Naar Dagen brast af Øiens Varm,

Med første Blik hun mig tilsmilte:

En Guddom hun, en Fæst hver Dag,

En Tempelhvælving Hyttens Tag.

Jeg hende saae, de brustne Blikke

Indhyllede til sidste Blund;

Jeg hang ved hendes kolde Mund,

Men, æ! mit Elrig fornam hun ikke.

Til Graven bort de hende bar,

Men skrækkelig min Jammer var.

Schack Staffelde.

Eil et Ephemeron.

Oergiven glad paa lette Binger
 Flagger du fra Rose til Jasmin,
 Elskovs Kyb fra Blomst til Blomst du bringer:
 Bevre Kryb! hvís Lod er skion, som din?

Majens purpurfienne Morgenrede
 Kaldte dig til Liv af Intets Skied:
 Snart, naar Vestens Aftenfjer glode,
 Dagens sidste Glimt dig fker dod.

O! din forte Revealders Glæde
 Njder du til sidste Vandedrag,
 Ei du kiender Mismods tunge Kiæde,
 Føler ei til Eliabnens Tordenlag.

Kryb! du fker Intet uden Sommer;
 Thi dit muntre Liv, som den, er kort:

Før den Karpe, Kolde Høstvind kommer,
Kaldes du ved Zephyrlustning bort.

Runde Jordens Son saaledes segne,
Før hans glade Siel af Kummer veed,
Før hans Barndoms favre Roser blegne,
Før hans Lykkes Soel gaær evig ned!

O! men ofte seer han den at dale
I sin Skyldfrie Alders lyse Tid;
Lad dig ei hans tunge Skiebne mase,
Tak din Skaber, Kynd! at din er blid!

Frankenau.

Sang til Enighedem

I Verdens Vaar, da Livets Dage
 Svandt hen i salig Leeg og Lyst,
 Da ingen Uro, Sorg og Plage
 Forgifted' Jordens Sønners Blyst,
 Og klar og naadig Himlen smiled',
 Da Du, o milde Enighed!
 Fra høie Aanders Dølig ised',
 Og steg til os paa Jorden ned,
 Du kom, og Jorden, hvor Du trived',
 Strax følte din almægtig Haand,
 Du hvort et kærtligt Var velsigned',
 Og snged' dem med Rosensbaand.
 Hver Hørde da sin fromme Pige
 Glad trykkede til sorgfrie Varm,
 Og fandt ved dig et Himmerige
 I Pigens altid aabne Arm.

Elion, som i Himlens Purpur-Sæle
 Du saaes, Gudinde! i din Glæde,
 Og gif i blomsterstro'de Dale
 Med alle Gratier i Dands.
 Al Jorden lod af festlig Glæde,
 Af Floiters Klang og Cymblers Lyd,
 Og fra Olympens høie Sæde
 Saae Guder ned med salig Fryd.

Ak! snart forsvandt de guldne Dage,
 Som Baaren hastigt bort de vreg',
 Og Strid og Mord til Jordens Plage,
 I Røg og Mulin fra Helved steg.
 Ei meer den glade Cithar rørtes
 Ved Pigens Barm; i Vennelag;
 Men kvingrend' Strids-Trommeten hørtes
 Blandt Suk og Braal og Vaabens-Brag.

Da uforfærd for Naabens Vælde
 Du, Orphens, quod din sømme Sang,
 Og Thraciens iisfronste Fielde
 Gav Siendnd af din Harpes Klang.
 Bestyrtsed' selv Barbarer hørte,
 Og glemte Terst til Noe og Blod,
 Og, første Gang af Medynk rørte,
 I vilde Pine Taarer stod.

Ned til Elmsiens Rosenhytter
 Den himmelsøde Cithar Klang,
 Og mild Gudinden atter flytter,
 Til Jorden, rørt ved Bardens Sang:
 Hver Krieger blodstænkt Kølse kasted',
 Befælt af Enighedens Aand;
 Og broderlig til Brødre hastet',
 Og bød dem Fred og Venfæbs Haand.

Du med en Moders Omhed klækked'
 De spæde Muser i dit Skied.
 Og Skialdres Røst, af Slummer vækked',
 Fra Grækenland mod Himlen led.
 Ei Tidens Lee, ei Krigens Lue
 Kan falde Mindet om din Gunst,
 Og herne Følk med Andagt sive
 Ruiner af dit Vid og Kunst.

Ved Dig bestalt dets Kriger: Sklave
 Gik frem i Kamp med seirrig Haand,
 Og slog til Trods for Død og Fare
 Ved Salamis og Marathon.
 Barbarers Hær med Bulder flygted',
 Lig Støv for Stormen, hoor Du streed,
 Og Jordens stolte Guder frygted'
 Din Arm, o store Enighed!

Armida's Etas og Circes Bølge
 Er spøg imod Din Troldoms Magt:
 Du bed, og sur, blandt gølge Fjelde
 Staaer Ørken Klædt i Edeus Pragt.
 Mod Ethen Straatakt Hvide Kneiser
 Paa Marmor-Tosonnader op,
 Og ndaf Volgens Afgrund reiser
 Nyffabte Land sin blomstrig Top.

Hver lille Kreds, hvor Du er inde,
 Hver Bellyst føler dobbelt sed.
 Fra matte Dine Taarer svinde,
 Og gusten Kind blir rosenrød.
 Glad staaer det nylig tunge Hjerter,
 Og Blodet snyder dobbelt let,
 Og hastig glemte er Snek og Emerte,
 Naar Du, Gudinde! byder det.

Kom fra Elffens heie Glæde,
 O Himlens blide Datter! kom,
 Fæst i vort Selskab varigt Sæde,
 Her Altret staaer, Din Helligdom.
 Bestælt ved Dig skal Sangen stige
 Heit fra vort broderlige Chor;
 Og Indelig al Verden sige:
 At Du, Gudinde! blandt os boer.

M. G. Birekner.

 Til Louise ****.

Alt Naturen gaaer i Sovedragt ;
 Snart den under hvide Teppe hviler :
 Svag er selv Middagsfeters Magt ;
 Høstens Blomst fortrykt, afmægtig smiler.
 Høstens Meider : Nande Lovet knækker ;
 Gold og Skaldet staaer forladte Bang,
 Hvor den tørstig Perke : Han os vækker
 Til at høre Livets Svanesang.

Selv den nyligt brudeklædte Dal,
 Den jeg glad fornåm Din Luth at prise,
 Hvor Du glemte Daarers Tant og Pral,
 Alt! hvor er den øde nu, Louise!
 Hvor Du hertes af en from Camoene,
 Mens Du Hjertets egne Toner quad,
 Hviner Stormen mellem nøgne Grene,
 Og indjager Dig til brandte Stad.

Kom da! Hver en Jordens Plet er Kjon,
 Naar os Hjertets Bisfald did ledsager:
 (Uden det omsonst er Engen grøn,
 Og ej selv Maria's Høj behager.)
 Kom, Veninde, hid, hvor Kummer triner
 Nøjsomt gennem Støj og Daarskab hen,
 For at lægge Haanden paa Ruiner,
 Og opføre sig et Dag igjen!

Kom, og und, hvad Staden byder Dig,
 Og hvad selv platonisk Fornuft tør nyde:
 Det, at glædes med hver Lykkelig,
 Og at lindre Taarer, hvor de finde!
 Al! de strømme mangeskeds, Du Gode!
 Tungest falde de, som Ingen saae:
 Hvor Du skulde Glæden selv formode,
 Ofte Centnervegt paa Sjelen laae.

Dog,

Dog, "vor Jord er ingen Jammerdal!"
 Jeg af fulde Herte højt gjentager:
 Gud har Ingen, Ingen skabt til Qual,
 Og kun Mennesker berede Plager.
 Selv ved muldet Brod og Brøndsøands Draabe
 Glemmer Dyden, at den skundom leed;
 Lær os kun, at værke, unde, haabe —
 O! saa har vi lært — Lyksalighed!

Vel har Himlen snevre Grændser sat
 For den Edles Virkelyst herveden;
 Vel tilintetgjøres ofte brat
 Nydelsen, med den Lyksaligheden;
 Vel er Haabet selv en Trylserinde,
 Som os gjeffer med sit Spejl af Staal;
 O! men Livets Øjeblikke svinde,
 Og med dem vi skyndes til vort Maal.

Kom da! Venners Bængfel bier Dig;
 Stadens, Hoffets Glæder Dig indbyde;
 Kunstler Rose venligt aabner sig,
 Og hvert Herte beder Dig, at unde.
 Snart Du hvirvles set i muntre Rader,
 Neje vogtet af Din Kjenne Sjel,
 Skuet ogsaa der af Storres Fader,
 Og tilsmile af ham, som bod Dit Vel.

Naar Kryttalns Lysekroners Glæds
 Funcker paa den Bane, Du henvæver;
 Naar selv Fyrster gaae med Dig i Dands,
 Og da Pøbel troer, Du høit Dig haver;
 Naar al Hylers Virak skal opstige
 For i Blænde-Dunst at hulle Dig:
 O! jeg veed, Du glemmer ikke, Pige,
 Venlig Gift i Dunsten skjuler sig.

Naar Du skuer huld Thalia's Haand
 Lede Sønnen, Døtre frem mod Hæder,
 Naar Du gennemgrandsker Besjings Land,
 Og naar vittig Beaumarchais Dig glæder;
 Naar den lette Skare Dig forlyster,
 Som gaaer frem ved Galeotti's Arm:
 O! Du glemmer ej, at Armod krydser
 Dit en hungrig Mage til sin Varm.

Derfor, Edle, derfor kom og nyd!
 Klar Din Morgen, blid Din Middag vare!
 Efter hver en Aftenstund Du Fryd
 Til Dit søvnbestro'de Leje bære!
 Ingen Drom om Lidelser Dig skrælle
 Op af Dødens hulde Broders Favn!
 Og naar Morgentøden Dig skal vække,
 Omhed kalde paa Louises Navn!

Vintren glider snart; Maria's Hof
 Næste Aar, som soundne, blidt skal smile;
 Da forlad igjen vor Dvalm og Støj,
 For til Træets Knopper did at ile!
 Seer Du for mit Øje sig at lulle,
 Og min Læbes Afstedsmil er død,
 Tank da: "Held ham! Han ej meer skal sukke;"
 Dusk da: "Gid han hvile sødt!" — —
 7 Oct. 1795.

Haste.

Impromptu til en Veninde.

Saa Stadens Sværm Du nu vil bytte

Med landligt Livs Lyksalighed?

Ved elsket Varm i Ringheds Hytte

Dit nøjsomt Brød i Noelighed

Du deler blid med Almod's Træl,

Og glædes ved at giøre Vel.

§

Navn

 Mavnedagen 1790.

Kalenderen os gav en Ekke,

Mig glæded' den Halvfemsindstyve:
 Hvis ei det Ordsprog holder Ekke,
 Et Almanacker gierne syve;
 Da vist ad Nare kommer den
 Saa skion med Vaand og Fryd igien.

Den Løst er fød, naar elsket Haand

Os Glædeskrandsen let om binder:

Gud veed, hvor glad jeg bar de Vaand,

Fra saa elskværdige Veninder:

Saa skion en Dag jeg mindes glad.

Den glemmes skal ved festligt Qvad.

Den Ekke en anden drog med sig

De Vindende man gav et Gilde;

Det kaldes da at løse sig;

Hvor var den gal, som ikke vilde?

Held, Navnedag! o dig skee Tak,

Som satte Navn i Almanak!

Men sige mig, sorte Ahnelser,

Hvad Ondt skeer ei i disse Tider?

Hver Almanak nu sværtet er,

Kanskee hun og faaer færre Eider

Og skeer med Navnene Reform,

Mod runde Taarn jeg løber Storm.

Dog Esterstøgt, hvis du er klog

Da spar de fiare Helgen ; Navne,

De gior' at Almanakkens Bog

Hver Christenskiæl kan herlig gavne.

Hvo Hans og Peer og Giertrud heed,

Kan derom give fuld Beskeed.

Hvor skion er Leilighed til Fryd,
 At gribe den, det maae jeg lide;
 Jeg elsker Piger, over Dyd,
 Og sidder froe ved Brodres Side —
 O leve hver en Navnedag
 Hvert Vinde og hvert Kofeslag!

H. G. Veckmann.

Halvors Fødselsdag.

Dag, hvi blev du ei Camilla's Lykke,
 — Dag, hvorpaa min Halvor Du er fød?
 Skiebnen fan dog ei dens Værd nedtrokke;
 Ewig er mig Din Erindring sød.
 Saae Du, læste Du i dette Hierte,
 O! Du saae det sole heelt for Dig
 Sene det af Himlen fan begierte,
 Bedste Ven, Du leve Lykkelig!

h.

Kiær:

Kiærligheds Patristik.

I Skionne skundom, med uvilligt Øre,
 Maae vranten mandfky Modster høre
 Paa Dagens Daarfskab ivrigt Udfald giøre.
 De Gamle mueligt Det i eet og andet har.
 Men naar, blant flere Ankeposter,
 De paaftaae, Kiærlighed er galne Tidens Foster,
 Og deres Ungdom fri for kialen Elskov var;
 Naar de os, Digterne, beskylde,
 At vi med launlig Drift de unge Hierte fylde,
 Naar de ter Lir' og Harpe rive ned.
 Som dem, der vide og breede en Lue tænde,
 Svortil den fromme Oldtid intet kiende,
 Da sidder, Pigebørn, ei blussende derved,
 Men nægter Tingens Rigtighed,
 Og raaber kiæk: "Hvad Modster Daarfskab falder,
 Var til, var kiende, var Noes i Verdens spæde
 Alder;

En Wijsmands første Ord, en Skialds gienstagne
 Dvad,
 Var dette: Kiærlighed gjør Hjertet glad."

Ja, Gaure, hvem en Snees hentløbne Sekler
 priste,
 Hvem fierneft Efterlægt endnu berømte vil,
 Hver Philosoph, hver Musers Yndling, viiste:
 At elske og at elskes blev' vi til.

Den store Plato selv lod alt den Sandhed
 høre:

"Een af de ældste Guder Amor var;
 I Himlene det Hæde:sted han har,
 For mod os Dodelige vel at gjøre."
 I har vel hørt om Plato, Wiis og From?
 Vel, Piger, her I seer om Kiærlighed hans Dom.
 Den kan I med Matroners Mening ligne.
 Den Drift, saa stor en Mand det høie Fortrin gav;

Den Ild, en Plato selv os bød velsigne,
 Den laster føleleste uelket Gnav!
 Nei, aldrig den er elsket bleven;
 Det Led er udaf Væs'ners Riade revet,
 Der taler med uskromtet Haan
 Om tvende Hjerters evig søde Vaand.

Dog lad os mere om den Vise høre,
 Som Philosophers Gud blev kaldt.
 "Den, som af Kiærlighed sin Siæl lod røre,
 Vil have Held, vil blive stor, i Alt.
 Lad Elskov kun den Knos igiennemtrænge,
 Hvis Haand ei forhen Digter; Harpen slog;
 Og Trylletoner fynder af dens Streng;
 Med Færdighed og Kraft han taler Gunders Sprog."

Men ei tillod han unge Mænd, at tænke:
 Alt som de lystede, at elske stod dem frit.
 Hver Attraae har sit Vaand; end Kiærlighed har sit.

Kun paa den Dydige bær Vise sig'indfranke.
 "Fru Venus vinker Mennesket
 Og de Umaalende; med optændt Pje
 Hun lover blinde Drifter at fornoie,
 At hærde Skabningens uædle Ret.
 Den anden, som af Himlene nedfiger,
 Af begge levende Naturens Riger
 Udvalgte Jordens Herre til sin Deel,
 Og vil ei dyrkes af en ureen Siæl.
 Oprigtig Elsker kun vil denne Guddom høre,
 Og, er han Dyden troe, hans Liv lykfsalig giøre."

Saa lærte Plato, Wiisdoms adle Søn,
 I Dyd og Ukylds himmelklare Dage.
 Ei raader han en Pige blid og fien,
 For Elskov sig i Aigt at tage.
 Kun den, der dette Navn uværdig bær,
 Kun Sandfers Utraa Gifte for unge Hjerter er.

Naturens yndre Tolk, Poeters første Lærer,
 Den store Aristoteles,
 Som snart opløstet' sig i Æthers vide Sphærer,
 Snart Præer Kuede, snart Glas,
 Nu stolten Edertræe, nu ydmygt Græs,
 Han Kiærligheds den søde Virkning kiendte
 End i sin Talekonst han malte dens Behag.
 Han vidste: i det Bryst, hvor Himmelluen brændte,
 Blev aldrig glemt den Huldes Favnetag.
 "I hvad den Æskende kan tale, sange, skrive,
 Den klare Gjenstand vil erindret blive;
 Med hvad hans Sind er søffelsat,
 Han mindes paa sin dyrebare Ækat;
 Endog Trævarelse ham Frnd bereder:
 Da ihukommer han, hvad Salighed det er,
 Naar den uskæmmelige, hans hele Siæl tilbeder,
 Omstynget af hans Arme, Kiælen leer.
 Saa den, der Febers grumme Tørst maae føle,
 I Heden selv er lykkelig

Med Tanken: hvor en Lødfædrik kan fielse,
 Hvor med det Bøgger han vil gotte sig!"

Een spurgte Oldingen, hvad Marsag kunde være,
 At naar man deilig Pige saae,
 Ei let Samtalen Ende kunde saae;
 Man vilde høre op, og altid taste mere.
 "Gikun en blind Mand, "svarte han,
 Forunderlig den Sinken finde kan."

See dog hvor fint han Eder's Bærd erkliender.
 At høre Piger's Røst gjør Mandfolks Siæl saa glad;
 O! hvem dog i en Ting, der seent, der aldrig ender,
 I en Kommissiøn med unge Smukke sad!

Chæremøn lignede med Druesaften
 Den os indfødte Elskedrift;
 Er den for stærk i Smagen og i Kraften,
 Den bliver en berusende Forgift.

Men lad Fornuften den ifortynde,
 Og end den Viseste vil Drikken ynde."

Ei vover jeg om tyrist Philo strat,
 (En fredløs Mand i Kirkens fromme Stat,)
 Som om de ældre grædste Mænd at tale.
 Een Prøve kun, hvor grant han Elskov kunde mase.
 "Velkommen Gæst er Skionhed lig;
 Naar den engang besøger Piet,
 Den gode Vært er saa fornøiet,
 Og beder den saa varm, en Stund at hvile sig,
 Og holder den saa fast, saa fast tilbage,
 Den Gæst saær neppe Lov meer hiem at drage."
 Tilstaaer kun, faure Moer,
 I denne Lignelse I bør
 Den stemme Hedning Ret at give.
 Et Villed hver en Ungkarls Die har.
 Ja, som for syttenhundred Aar det var,
 Det findes i sex og halvfemsfindstyve.

Nu, smukke Paserinder, giver Hge
 Paa hvad den klogtige Wl: t a r k har sagt.
 'Naar rasken Knos sit Die hæfter
 Paa deilig Pigebarn, og hun igien
 Undseelig Blik til Knosen sender hen,
 Da Hiertets B i t t e r s o d e følger efter. —
 Den Uoplyste undres, naar han seer,
 At Naphtha flux den Lue til sig trækker,
 Der kom den fine Fædme nær.
 Men meer' behagelig Forundring det opbækker,
 At Elionhed samme Virkning har,
 Paa hver, som bliver den, endogsaa langt seer, vaer."

Om Ungdoms Dannelse den Mand har skrevet;
 I seer, den Pædagog ei var Pedant.
 Han taler om de Ting saa fyndigt og saa sandt.
 Han vist har i sin Vaar en Elfskovs Handel drevet;
 At skildre det man ei er øvet i,
 Det kalder Verden kun Trompeterie.

Men og hin Philoſtreat tilfulde kender
 De Smukkes lille Politik;
 Den Speider, ſom de ud i Selſkab ſender,
 Det er et Diekaſt, et Blif.
 Naar hoit fornærmede de kneiſe,
 Den ſom da maae forkynde Fiendtlighed;
 Og den ſom, naar igien der nu ſkal ſettes Fred,
 Maae ſom Ambaffadeur afreiſe,
 Det er et Blif, et Diekaſt.
 De tiene troe, og de kan giøre Haſt.
 Alt det Philoſtreatens med ſaae Ord figer:
 "I Dinene har gierne unge Viger,
 I ommeſt Overlæg ſaavelſom kiælen Daad,
 Den ſuldeſte Geheimeraad."

Dog lad os komme til Plutarck tilbage.
 Han vidner og om Elſkovs Magt.
 "Fornuften kan end Brede fangen tage;
 Hver Videnskab den har i Lænker lagt.
 Men Kiærlighed ſig aldrig lod regiøre;
 Hvad

Hvad eengang den er falden paa,
 Det stræber den for hver en Priis at naae,
 Det koste Midler, Liv og Ere;
 For hellig ingen Ting maae for den Attraae være.
 Hos Eder, Pigeborn, det samme hændes kan
 Dog Ederø egen Skyld det vilde blive.
 Selvraadig Drift I bør ei Toilen give;
 Forst Elskov bliden Espog som Kjaledagge driver,
 Lidt efter lidt den bliver en Tyran.

Vi følge nu de gamle Tider;
 Alt som det er den lærde Forskers Skik;
 I Kiærligheds særegne Patriisk,
 Vi nu til Maximus, den Tyrier fremstrider.
 Blant Elskovs vise Fædre han var een,
 Hvis Læbers Honning kunde smeltet Steen.
 D haade han i Frankerige krevet
 For to, tre Aar! Hver Guillotine var
 Til festlig Brudeskammel blevet,
 Og mangt et ungt, ynkværdigt Par,

Den blodige Poire opstugt har,
 For Fædreland og Elskov havde levet.
 Med al den Ild, som siælsøst Kiærlighed
 Allene kan den Taler give,
 Og som den Autor bør udrustes med,
 Der vil vort Kions den bedste Drift beskrive,
 Fortæller os den mageløse Mand,
 Hvad dydig Elskov er, og hvad den kan.
 "Er Kiærlighed foruden Brøde,
 Den hoer en Livets Noie vil forsøde;
 Den anseer Grunker med Foragt;
 Trng i sin Ukyld trodser Kongers Magt;
 Misunder ikke Reiseren hans Nige;
 Hvad er det alt imod en udvalgt Pige?
 Den frygter ei for Verdens strenge Dom:
 Man kan med Elskov være god og from.
 Fra truet Undergang den hæver ei tilbage;
 Thi det, der elkes, intet Sværd kan tage.
 Den Siæl, saa trofast, som udødelig,
 Med Bennestælen vil forene sig."

Jeg kan ei, rørte Læserinder,
 Anfore alle sande sode Ord,
 Som hos den Marius jeg finder.
 Tiraden vist er fien; men ak! den er for stor.
 Nei, Pigernes Docent bør ei formeget give.
 Selv Hyblæs Honning kunde vammel blive.

Dg overrakt jeg lukker Bogen til.

Nok: naar man Elskov laste vil,
 I Smukke vide Tingen bedre;
 I har nu hørt: de vise grædste Fædre,
 Der levede for meer end tusind Aar,
 Alt lærte, Kiærlighed med Dyd bestaer,
 Dg det er den, som Livets Glæde kroner.
 Saa elsker da, til Trods for alle Mage Løner;
 Men spørger Mødrene, om Elskov tilladt er;
 Hvad giælder det? de nikker og de leer.

Lode.

Til den bedste Moder
i Søsters og eget Navn.

Moder! Du vor Tak modtage,
Du den i vort Hjerter see!
D! gid længe Du ledsage,
Dine og moderligt os Tre.

Længe lyde fra Din Læbe

Moderhjerterets vise Raad!

Gid Du længe see os stræbe

At giengælde kærlig Daad!

Naar vi vandre ved Din Side

Hen ad Livets glatte Wei,

Ei vor unge Fod skal glide

Dg os Faren skrækker ei.

D! gid sig Dit Hjerter glæde

Bed det Held, som Du os gav!

Gid

Sid vi silde, silde græde,
Gode, Elskte, ved Din Grav!

Vi vil stræbe Dig at ligne,
Mens vi ved Din Side gaar;
Moder! Moder! Du os signe!
Dig en Storre sonne maa.

Louise ****.

Impromptu ved et Løstes Opfyldelse.

Lad denne Bagatel, min bedste Ven, Dig sige,
Hvert Løste til Dig Din Elisa helligt var;
Naar da fraværende Du glemmer ei Din Pige,
Da for hvert OmhedsTræk hun snikket Siengjæld har.

Sang

Sang ved Broderiet.

Herligt favre Flomster spire

Under Naalen op;

De mit hvide Atlas jire,

Kranke, som en Aretop.

En Hurikel stolt fremtræder:

O! den skabte jeg

Dog langt meer, end den, mig glæder

Disse smaae Forglemmigei.

Her jeg Midten vil omkrandsse

Med Fioler blaa,

Frit, som naar i lette Dandse

Zephyr vifted' ned derpaa;

Der et Rose:Par skal smile

Frem ved Pittig Haand,

Og de mørke Stikke hvile

I et Knyttet Vila:Baand.

Gud!

Gud! hvor lidt er Duggens Draabe,
 Mod Dit hele Verk!

Kun den let bedragne Taabe

Tro'r sin egen Evne stærk.

Hvad kan Draabens Billed ligne

Evagt paa Silken her?

Gud! min Aftmagts Flid Du signe!

Da er mig min Syffel kjær.

Altid mig Naturen blive

Ekion og dyrebar!

Dg den skulde Kraft mig give,

Om end tung min Skiebne var.

Altid jeg erkiendtlig sue,

Glæde blev min Lød!

Altid varme mit Hjerre sue,

O! thi Glæde blev min Lød.

Louise

Ver

Bertha's Klage.

Saa venligt du, o Maane, seer
 Til mig, som Dvaler dybt nedboje:
 Ak! Taarer seer du i mit Dje;
 Ak! Taarer paa min Kind du seer.
 Men fordum Kind og Dje smil'de,
 Naar ved din Fakkels blege Skin
 Min Fryd, mit Haab, min Edmund il'de
 Ak mig med længselvinget Trin.

Da saae du Elskovs hele Lyft
 Igiennembaue mig, og dræbe
 Det Ord, som sitred' paa min Læbe,
 Og gaae Sukke i mit Bryst,
 Naar han i Midnatstimens Stille
 Mig favned' omt, og svor ved dig,
 I Livets fjerne Høst at ville
 Med samme Ild omarme mig.

"O! evig er hans Kjærlighed;
 "Thi naar kan Kjærlighed forsvinde?" —
 Den Dram jeg kjælne Elskerinde
 I Glædens Ruus henrykkes ved.
 Af! end fornemmer dette Hjerte,
 At evigt, evigt elsker man;
 Men ogsaa føler det med Smerte,
 At Manden Elskov hyle kan.

D. Horrebow.

Ved L**s Bugge.

Du sover sødt; dit lille Skyldfrie Hjerte
 Af ingen Sorg, af ingen Brode veed;
 Dit kjælne Smil forsøder Kammers Smerte;
 Du deler blid min Eliebnes Bitterhed.

b.

Elvi-

Elvina til Halvdan.

Ved Lyden af Kanoners hulde Torden,
 Mandt Tanken til den rødsfulde Dag,
 Da, Elskte, Du skal stride for vort Norden
 I Herens Kamp ved Christians stolte Flag.

Mit Blod bli'r Jis, fra Diet smelte Taare,
 Hvi lærte Skiebnen mig at fiende Dig?
 Hvi vilde Du det samme Hierte saare,
 Som sorgfrit for sig hæved' lykkelig?

Dog sige for Haabet, evig mørke Tanke,
 Du søde Tilflugt for hver traurig Siel!
 Af Malurt seer man Bier Honning sanke;
 Vaag, Guder, for min elskte Krigers Vel!

Dig Skiebnen bød i Strid at vinde Ere:
 Ryd den, kom glad igien til danske Havn!

Dg glemte skal Din Elvina's Kummer være
 Ved Nyttet om Dit ærefulde Navn.

Omfaan saa blid igien Din hulde Pige,
 Som længselsfuld sig ønsker kun hos Dig,
 Dg fra hvis Varm skal varme Sukke stige
 Til Himlen, for Du blive lykkelig!

B...

Søstrene.

(I en Stamvog.)

Da dybt af Sorgens Torneskid
 Prometheus's *) Klage lod,
 Dg Guderne hans Graad saae rinde,
 Bønhorte de hans bange Naab,
 Medsendte usødt Glædes Haab,
 Dg Søsteren, den sundnes Minde.
 Schack Staffeldt.

En

*) Menneket, som Prometheus, efter den græske Fabel, var bøfferede af Peer, og oplivede med olympisk Ild.

En Sømands Afskedsfang
fra en Vennekreds.

Mit Glas jeg nu til Afskedskaalen fylder,
Dg kommer det for hver en ædel Ven,
Hvis hulde Omgang Smiheds Tak jeg skylder,
Dg ønsker varmt, vi samles glad igien.

Jeg reiser did, hvor Pligt og Ære kalder
Fra Vennekreds til vilde Ocean;
Der Savnet tungt af Vennekæb falder,
Men fra min Pligt mig Intet holde kan,
Min Lod det blev, hvor Skiebnen vil, at vandre,
Dg tumles om paa Verdens stolte Hav;
Dg Tiden ei mit Hierte skal forandre
Mod dem, som mig paa Venkæb Probe gav.

De Elionne, som vort muntre Lag opliver,
 Hvis lige jeg blandt Kionnet felden fandt,
 Til Afsted hver et Kys mig villig giver,
 Hvis Ynde jeg saa heldig var og vandt.

Saa blinker vi for Ronge Ven og Piger:
 Dem svor jeg Troeskab til min sidste Dag;
 Og førend een af disse tre jeg sviger,
 For forer jeg ei meer det danske Flag.

D. . . .

En Elskers Godnat.

Hvil, bedste Blud, i Søvnens Arm,
 Og kan du Dromme nære,
 Saa drom, jeg hviler ved din Barm!
 Sid snart det opfyldt være!

h.

Til

li

Til Dorine

paa hendes Fødselsdag.

Uter vender Sundhed huld tilbage:

Som et Himlens Budskab smiler den,

Ander dobbelt Liv paa Dine Dage,

Gjør Din faure Vaar til Vaar igjen.

Mød den slyngt med Dit hele Hjerte,

Gode Pige, nyd den, og vær fro!

Lad ej bange Mishaab, sønlig Smerte

Guave paa Din dyrebare No!

Hver en Morgensol, som klart opstiger,

Dg sit Billed i Din Taare seer;

Hver en Dag, som bort i Qual sig sniger;

Hver en Aften, som forgieves leer;

Hver en Nat, der søvnløs, langsomt skrider,

Daer i Fortids Evigheder brat:

O! høert Nu, som skuer, at Du lider,

Saaer Du aldrig, aldrig mere fat.

Beplytlet henise Livets Dage;
 Naar og Sommer, Høst og Vinter gaae;
 Lad os ej opholde dem ved Klage,
 Ej om taaget Fremtids Kummer spaae.
 Dette Nu er vort, i det er Glæde:
 Lad os elske, nyde, holde den!
 Himlens Wiisdom aldrig vil tilføde,
 At det samme kommer hid igjen.

See Dig om! I tynde Pjalter smiler
 Den, som filled' Hungren ved Din Dør;
 Hist paa Scene miskiendt Dyd sig hviler;
 Her nedtræds En, som herked' for;
 Hist en Olding, næsten uden Aande,
 Jøser Døden med uvillig Hu,
 Mægtret, naget, kun et Maal for Vaande,
 Duffer dog at leve lidt endnu.

Er Dit Liv ej blidt? Hvi perle Taarer
 Da saa tit af mørket Hse frem?
 O! Jeg veed, ej Nag Dit Hjerte saarer;
 Thi Din Varm er ingen Brodes Hjem.
 Ingen Livets Trang endnu Du kender,
 Og hver God, som seer Dig, kffer Dig;
 Gav ej Eljebnen da med runde Hænder
 Alt, hvad Edles Hjertes ønske sig?

Vent alt Godt af ham, som mægtigt byder
 Over alle, alle Vædners Raar!
 Troe, han aldrig ved vor Graad sig fryder,
 Fol, han at astorre den formaar!
 Da skal ingen graadig Kummer stiale
 Dine Kinders Purpurfarve bort;
 Da skal muntre Glæder hos Dig dvale,
 Og hver liden Modgang puste kort.

Drifligt Alvor taler i min Stemme;
 Men jeg veed, Du vil tilgive mig;
 Thi Dit fromme Hjerter kan ej glemme,
 At jeg mener det saa godt med Dig.
 Jeg har henvykt skirret paa Din Glæde,
 Jeg har fukket om dens Barighed;
 Vige! jeg har ogsaa seet Dig græde,
 Og mit Hjerter blødt: thi Du leed.

See, hvor lifligt denne Morgen smiler,
 Hvor min Glædestaarer hilser den!
 Mildt blandt stille Glæder bort den iler,
 Og til Fryd den kommer vist igjen.
 Ofte kommer den, og altid smile
 Fro paa Ondens Tempel i Din Barm!
 Snart den sue Dig som Brud at hvile
 I en viis og ædel Ynglings Arm!

18 Nov. 1794.

Haste.

Kun

Kun Glemmigille.

Sonnet.

Vinterstorme deres Tanker brøde,
 Nina end tilsmilte modne Host
 Diende ved Jordens sulde Bryst,
 Af, men begge med hinanden dode.

Naaged' jeg, et Haab kom mig imøde,
 Sov jeg, narmed' sig som Drom til Trost,
 Hvidskende med listig Tryllerkraft:
 Gravene, lig soangre Jure, fode.

Dg da Parkens Sang velkommen bad
 Unge Daar i Jurens første Smykke,
 Saa ved Ninas Hoi min Langsel led:
 Elld dig løs fra Gravens soangre Skid! —
 Men af Gravens Skid kun Glemmigille
 Spirede paa nye for mine Blikke.

Schack Staffeldt.

 R a a d e t

(i et Exemplar af Messiasden.)

Naar for dit Die Tungfunds Sørgeflor
 Rundtom indhyller Himmel, Lid og Jord;
 Naar, soulmende af mystisk Fængsel;
 Dit Hierte staaer mod Barmens Fængsel;
 Naar Haab i den Melankoli,
 Din waite Siel sig soeber i,
 Naar Venstaa i dit klemte Bryst
 Et straalr Dag, ei smiler Trost —

O the da, the, lysdsmilende Veninde,
 Til Musen hen, og lær, paa hendes Skied,
 I sedt Bedrag et Paradiis at finde,
 Naak tryllet bort fra jordisk Sorg og Nød.

Schack Staffeldt.

Huusmandsdatteren Trine.

Gensom hist min Trine vakker,
 Skjon, som Eva fet sit Fald,
 Fro de spildre Ar hun sanker
 I den unlig slagne Dal.

Naar hun, mat af Dagens Mose,
 Hviler sig paa bundne Neeg,
 Soovnen gaerge Trines Dje!
 Trøttet Fjld den aldrig soerg.

Maanen huld sit Lys udbrede
 Over stjerneklare Lust!

Spæde Blomster sode udsprede
 Nabue Knoppers milde Dufst!

Kjolet ej, I Aftenvinde,
 Mens hun slumrer, heede Varm!

Blidelig, o Væl! du rinde!

Væl ej hende ved din Larm!

Let du lille Sangsugl sige
 Over Bakkens sagte Strøm!
 Dns i Sovn den Skyldfrie Pige,
 Og bortshyng hver mørke Drøm!
 Blomstrets Dufsten mig skal bringe
 Til min Trines Leie hen,
 Og hvert Slag af Fuglens Vinge
 Røbe mig dens skjulte Ven.

Elskerem ej længe dvæler —
 Snart jeg lyder Ejare Bud;
 Tæt ved Trines Neeg jeg knæler,
 Taus jeg sukker da til Gud:
 "Nidrig jeg af dig begjerte
 Nigmands Brød og Nigmands Drik —
 Giv du mig min Trines Hjerte!
 Giv mig mangt et Øjeblik!"

••

I en Stamboeg.

Matten hørte tie min Klage,
 Maanen ofte saae min Graad;
 O! thi mangen, mangen Plage
 Blev paa Livets Vej min Lod.

Taaren fra mit trette Dje,
 Klagen fra mit klemte Bynst,
 Mindsked' ikke Dagens Noje,
 Levned' Hjertet ingen Trost.

Selv ved Harpens elskte Strænge,
 Sparksom Lise snart forsvandt;
 Selv i Flora's blide Enge,
 Jugen Lindringsblomst jeg fandt.

Alle var stille, traurigt, øde,
 Hvor med tunge Fjed jeg kom;

O, men see! et Guddoms; Nøde,
Blev mit Hjertes Lægedom.

Venskab, huld, som Haabet, ilte
Jevnligt til min Vandring hen,
Favned' mig, og kærsligt smilte,
Fred til knuste Varm igjen.

Da blev Eugens hele Grønne,
Hvert dens Blomster kært for mig;
Da blev' Kummers Dage skionne,
Beemods; Taaren dulgte sig.

Kæd, o Veir! af Stadens Fængsel,
Og af kædfuld Winterstrid,
Iste jeg med bange Længsel,
Og med nøisomt Pnske hid.

No, kun No mit Hjerte søgte
I Naturens Moderarm,

Der,

Der, hvor Skovens Sanger spogte,
 Haabed' jeg at duffe Harm.

O! gid sande Glæder vordes
 Deres Ven, mig her modtog;
 Meer, end hvad jeg haabe torde,
 Mig til Ro, til Fryd hendrog.

For de blide Morgenstunde,
 Som her sounde ilfsomt frem;
 For hver Fryd i Egnens Lunde
 Skal jeg evig signe Dem. —

Livets Morgen alt jeg leved'
 Lyse Timer hastig flye;
 For min Middagsøl sig hævede
 Lyk og rædsom Tordenslye.

O! min Aften snart skal graane:
 Alderboiet gaaer jeg da,

Emil af Andres Emil maae laane,
 Etirrer did, jeg udsprang fra.

Og, naar Dødens Time lyder,
 Fro betaler Jordens Krav —
 Held mig da, om Venkab vder
 Følte Taarer paa min Grav.

Held mig, Ven, om Du og Dine,
 Hver en God, som kiendte mig,
 Klaglig nævner mig blandt Sine,
 Siger: "Gud velsigne dig!"

"Du har Ingen villigt harmed";
 "Du mod mange Sorger streed";
 "Derfor Gud sig huld forbarmet";
 "Kaldte dig til Himlens Fred!" —

M. S. Buchholm.

Det

Det bedste Ønske.

Hvad, om jeg mig eengang en Hustru udbad?

Til Hustrue vi alle jo trænge.

Hun ene os laver en god Mundfuld Mad;

Hun ene gjør Hjertet ved Arbeidet glad;

Hun skienker os vægtige Dreng.

Ja, ret at forsøde, at krone vort Liv,

Det gjør kun en Viv.

En ønsker sig Konen saa deilig og huld,

Som selve den skionne Helene.

En anden vil Vid, og en tredje vil Guld;

Men straalende Pine, og Indsald og Muld,

Kun lidet til Haushfreden tiene.

Paa alt, hvad hun mangler, hun fulde raader Bod,

Saa fremt hun er god.

D! at kun et godt lille Moer blev min Deel,

I Skionhed omtrent lig de fleste!

Den stolte Coquette foragter min Siæl.
 Ei blive hun Vis, eller blive det heel;
 Sid Vokker de Snushauer giæste!
 I ommeſte Gødhed hun udmærke ſig,
 Men ickun mod mig!

Den Rige tør troe, hun har gjort mig til Mand,
 Og Grunkerne aldrig ſaaer Ende.
 Hun ſpiller og ødſter det bedſte hun kan;
 Sin Huſbond* at elſke, det gaaer ikke an;
 Hvad vilde man tænke om hende?
 Ei være min Huſtrøe befængt af det Mod;
 Nei, fattig, men god.

Den Bittige helder for meget til Spot;
 Paa andre Forſtanden hun ſiber.
 Hun ſlipper ſin Gryde, ſin Naal og ſin Tot,
 Og nær ved at blive i Ekſer Kapot,
 Sin Ven, ja ſin Mand hun angriber.

Hun

Hun heller maae fiendes for god og lidt dum,
 End vittig og grum.

Ja, Godhed er Hustruens ypperste Dyd;

En Engel ved Fromhed hun bliver.

Den kiærlige Viv for sit Kion er en Prind,

Er Mandens, er alle Rettskaffenes Fryd;

Lyksaligheds Tylde hun giver.

Ja den som det høieste Gode tilfalde,

Med hende fik Alt.

Tode.

Mole

Molly's Morgenklage.

D Morgen! atter Liv du spreder
 Paa hele, vakte Klode hen,
 Du Munterhed og Fred udbreder,
 Du er den lykkeligens Ven;
 Men jeg, som kiender nu kun Smerte,
 Med Beemod dig at komme seer:
 D! brast det snart, det soage Hjerte!
 D! skued' jeg dig aldrig meer!

Du saae min Uskyld, snart min Brøde,
 Du skued' mine bitre Nag:
 Ei Venskab kunde dem forsøde;
 Thi skyldig græd jeg Nat og Dag;
 Du saae mig ængstes ved dit Komme,
 Af du min Moder græde saae,
 Siig, banded' hun mig ei, den Fromme?
 Ved mig blev hendes Iffe graa.

Du saae og haant, som mig forførte,
 Hvor stien, hvor effelig han var;
 Du og hans dyre Eeder hørte,
 Du seer — han mig bedrager har;
 Du seer, at Molly ham tilgiver,
 Al! at hun elsker ham endnu:
 Hvor mon ham nu hans Anger driver?
 Mon han end kommer mig ihu?

Du seer — o! kan jeg det udfige?
 Mig, Molly, du som Moder seer,
 Du seer min arme, elste Pige,
 Hvor kiølent hun nu til mig leer,
 Hvor muntert paa mit Skiod hun spøger:
 D! Skyldfri er end hendes Aand,
 Mit taarefulde Blik hun seger,
 Og savner ømt min matte Haand.

Gud!

Gud! om engang hun skyldig bliver,
 O Datter, Datter, vær ei svag!
 Thi Intet dig din No giengiver,
 Naar Brode fylder dig med Nag.
 Allgode, vogt min skyldfrie Spæde!
 Alt aldrig hun man ligne mig!
 Nedsmit til hende Dydens Glæde,
 Og hendes Vandel tællés Dig!

Men naar den sidste Sol opstiger,
 Hviß Inse Straale smertes mig,
 Mon Elkov da, mon Anger viger?
 Mon da min Dom er skrækkelig?
 Nei, naar man dybt mit Piig nedsaunker,
 Min Skændsel og begraves med,
 Og Spot og Had mig ikke krænker,
 Min Grav er Sorgers Hvilested.

B a l s a n g.

Nu de barste Vinde suse
 Over øde Marker hen :
 Held os da for tette Huse,
 Held os for vor Dn' igien!
 Solen, ikkun for at dase,
 Kommer, iler brat forbi:
 Held os da for lyse Gase,
 For Musik og Dands deri!

Ater vi til Fryd os samle;
 Kulden gjor til Dands saa rap:
 Froe vi enes om det Gamle,
 Og begynde, hvor vi slap.
 Mand og Viv og Knas og Pige
 Hvirvles om med lette Fjed:
 D! hvor er' de lykkelige
 Gjennem hele Rakken ned!

Gode,

Gode, nyder al den Lykke!
 Styrkes ved den sunde Dands!
 Ufkyld Eders Tinding smykke
 Med sin nyderige Krands!
 Men i Fryden selv bevarer
 Minder om vor Artes Vard!
 Glemmer ej, at lumske Jarer
 Snige sig om Glædens Færd!

Let en Kampe: Sundhed knækkes
 Blot ved Uforsigtighed;
 Let et Blad af Krandsen brækkes,
 Og med det vor Efelesfred:
 Dit et halv bevogtet Hjerter
 Fejl i Livets Rjede gif —
 Al! hengradte Dages Smerte
 Fulgte Glædens Øjeblik.

Danser, nyder, holder Maade!

Ej vort Liv er idel Leeg:

Klogskabs blide Engel raade!

Jugentid vort Held han sveeg.

Dansen leve! Mangesinde

Efter Arbejd glæde den!

O! da skal paa Turens Minde

Dydens Bisald smile hen.

Haste.

Impromptu.

Halvdan til Elvina.

Her første Blik dig lærte,

Din Halvdan elsker dig;

Her svor mig omme Herte,

Dig Troskab uden Svig;

Her svandt hver jordisk Kummer,

Naar ved dit hulde Bryst

Jeg i lykkelig Slummer

Ned Livets største Lyst.

 J u l i a n e .

Paa Græsbank Juliane hviler
 Usuort, i lette Morgendragt:
 Hver Epire ved sin Dyrde smiler,
 Kun Blomster er den Skjønnes Vagt.

Hver Sugl sin glade Nabo vinker
 Til Veddefang om Kjerlighed.
 Og gjennem Lunden Solen blinker
 Til Egnens bedste Vige ned.

Sephiren Aher fra fjerne Eege,
 Han kommer snar — men sagte — frem,
 Og vil med hendes Lokker leege,
 Og hvile sig i Gladens Hjem.

Det skjulte Bryst han Kjelen blotter,
 Hun dækker det med Kydste Haand;

Men

Men kun omsønst — han Dækket spotter;
 Thi hvad er lukket for en Mand?

Selv sovende hun Dyden statter
 Som Himlens Bud og Jordens Held —
 Godt slumre Dydens hulde Datter!
 Og vaagne glad til varigt Vel!

Forsvunden er den Vredens Torden,
 Som fordem gjennem Eden foer —
 Betsignet er nu atter Torden,
 Guds Vilsede blandt Stovet boer.

Lyksalig, hvo i egen Bolig,
 Som Hustru, Pige! favner Dig!
 Hans Dag bortglider skjon og rolig!
 Hans Nat heniler sødelig.

Telynhard til sit Hjerter.

Hvi, Hjerter, banker du saa mat?
 Hvi klager du dig haanet og forladt?
 Er hver din Følelse for Livet død,
 Har ei Naturen Millioner Glæder
 Som, moderlig, med ødsel Haand den spreder
 I sine dødelige Skarers Skød?

Ne! for dit Savn at lindre dig
 Forgieves Majens Rose aabner sig,
 Forgieves Nattergalens sønne Slag
 Fra Lundens Skumring dig imøde lyder,
 Ei Leens Klang, ei Engens Dands dig fryder,
 Ei Glandsen af den klare Sommerdag.

O Hjerter! jeg din Kummer veed,
 Dit Veemods Døb er haabløs Kiærlighed;
 O, er vor Jord dog ei et Sorgens Hiem,

At dydig Elfskov selv sin Dyrker saarer,
 At Livets første Glæde føder Taarer,
 Og ingen Kiærlig Haand aftarer dem?

Hun, som din hele Himmel er,
 Som udgior alt dit Livs, dit Væsens Værd,
 Hun, som i Dramme stedse for dig staaer,
 Hviß Billed' dig i hver en Braae ledsager,
 O! hun er kold mod dine omme Klager;
 Til hendes Varm dit Langsels Suk ei naaer.

Al! disse Under uden Tal
 En anden Lykkens Yndling unde skal,
 Den Gunst, det omme Spil, hun nægter dig,
 Hun snart bortodfjer i en Andens Arme —
 Brist, arme Hierte, brist af lonlig Harmen!
 Thi Døden eene gior dig lykkelig.

Frankenau.

 Hannes Morgensang.

Jeg glad af Sengen rejser mig,
 Jeg lykkelige Pige,
 Og tænker, gode Gud, paa dig,
 Som boer i Himmerige;
 Thi, ligesom min Moder, du
 Mig elsker overmaade,
 Og derfor jeg med traag Hu
 For Alt dig lader raade.

Alf Sorger ej det mindste Gran
 Jeg i mit Hjerte finder;
 Ei heller Engdom gaaer mig an:
 Jeg har to røde Kiuder.
 Jeg sov saa trøgt, og sødt, og let:
 Du var hos mig tilstede,
 Og nu mit friske Aandedræt
 Er idel, idel Glæde.

Jeg er saa stærk, og soer, og ung;

Jeg gjerne mig vil røre:

Mig falder ingent Syffel tung,

Hvormed jeg Gavn kan gjøre.

Dg alle Gode lide mig;

Dg det saa vakkert lader:

D! derfor bør jeg takke dig,

Du min og Alles Fader!

Gid nu min Dag i Frøyd hengaae,

Dg gid jeg nyttig være,

Dg stedse flere Kræfter faae

Min Skabers Navn at ære!

Dg naar i mødig Aftenstund

Jeg slinke Lemmer hviler,

Da skjenk mig, Gud, et roligt Blund,

Hvortil din Omhu smiler!

Haste.

 R o m a n c e .

En Graver grov ved stille Nat

En dyb og dunkel Hule.

Den var saa sort, den var saa brat,

Den skal ung Konrad kiule.

Bed Maanens Ekin og Uglens Sang

Hans Spades Slag i Jorden klang.

Fra fjerne Lund en hvid Gestalt

Ham iler set imøde.

Han bævende til Jorden faldt:

"Gud frie os fra de Dode!"

Den nærmer sig, — dens Stemme led'

Som Harpestag veemodig led.

"Gisr Graven viid, min Tid er snar,

"Ne To deri kan hvile!

"Ung Konrad, af, min Brudgom var

"Til ham jeg snart vil ise.

"Min tabte Fynd jeg venter her,

"Maar jeg hos ham begravet er."

"Gak bort i Fred, først maa du døe,

"For I kan hvile sammen.

"Tænk paa din Siel, du skionne Møe!

"Tænk paa Guds Naade! Amen!"

Saa talede han ventlig fort

Og vissede en Taare bort.

Men næste Maane skinned' paa

Elisas Liig det hvide,

Og næste Helligdag hnn laae

Det ved sin Konrads Side.

Nu er de samlede og froe

I fierne Verden begge To.

J. Smidth.

U r n e n.

Baarens lyse Farve venlig smilte
 Blidt fra den endnu ei tætte Lund,
 Da Eline glad fra Lejet ilte,
 For at unde stille Morgenstund;
 Kunstfri, sion hun, som Naturen, var,
 Hvert et Smil et Præg af Reenhed bar.

Fikigt, sødt, som naar Camoener hæve
 Trylle-Stemmer om Ukyldighed,
 Sang Eline: "Atter seer jeg svave,
 "Perker til mit lille Fristed ned:
 "Deres Sang skal atter fryde mig;
 "Atter Baaren gjør mig lykkelig."

"See, hvor blinker Duggens klare Draabe,
 "Paa det lyse, nys udsprungne Blad!
 "Medynk er han værd, den kolde Taabe,

"Som Naturens Fødsel ei gjør glad!

"Han ei quæges ved Fiolens Duft,

"Frydes ei ved Vestens milde Luft."

Saa hun sang; da lod en sagte Klage

Beemodsfuld fra Bakkens fjerne Bred:

"Ne! jeg kan ei kalde dig tilbage!

"Ne! hvi sank jeg ei i Graven med?"

Pigen ilte mod den Klagerøst,

Før at bringe Haad og Haab og Trost.

Dg hun saae, i Ly af Egegrene

Eliult en lille, simpel Urne stod;

Sollen var af fire Kampestene,

Denne Jodfrise var paa Urnens Fod:

"En Belgierer, Fader, Mand og Ven,

"Hviler her, men vækkes skal igien."

Over Urnen sig en Olding bukked',

Dg hans stidde Taare fald derpaa,

Endsende kun den han ofte sukked',
 Ubemærkt Eline Manden saae
 Og hun taled': "Kummer boier dig:"

"Kom, udsø dit Hjertes Qual for mig!"

Langsomt, mat han hæved' selvgraas Iffe,
 Og paa rynket Kind en Daare stod:

"O!" saa taled' han, "jeg veed tilviffes,"

"Hif jeg finder al den Fjend, jeg nod;

"Ne! men naar — naar sankes vi igjen?"

"Ven, Belgierer! — æk, min tabte Ven!"

"Hungrig, sng paa kolde Straa jeg hæved',

"Engstedes ved Mines Klageskrig;

"Jeg til Ven min matte Stemme hæved'";

"Deden, Deden kun tilbad jeg mig;

"Alt jeg feled' den med glade Hu,

"Da han kom, han, jeg begræder nu."

"Som en Gud han Drost til mig nedsviste,

"Hused', trosted', pleied', læged' mig; Han

"Han saa ofte til mit Bete Iste,

"Jeg blev suud; jeg var saa lykkelig!

"Ik! men nu! — ei du min Jammer seer,

"Pige — af! min Ven, — er ikke meer!"

"Dette," blev han ved med halsqvale Stemme,

"Dette Minde har min Son ham sat;

"Her han svor mig, aldrig at forglemme"

"Ham, som fra mit Hierte reved brat;

"Ham, som det halvtabte Liv mig gav;

"Ham, som sumrer sødt i kolde Grav!"

Etuult Eline tørrød bort en Taare,

Dg udbrod: "O, følg mig, arme Mand!"

"Dvad du tabte, føler jeg saa saare;

"Men maaskee din Sorg jeg laadre kan:

"Kom! til stille Hytte følg med mig!

"For din Ven jeg græde vil med dig."

"Fromme Pige! dig dit Hierte lønse,

"Men tilgiv, jeg kan ei følge dig!"

"Sidste Blopust vil jeg her udstøme,

"O! men stundom tænke du paa mig!

"Tænk, den Gode ene elsket er!

"Husk, en Diding dig velsigner her!"

Pigen gik, men næste Dag hun ilte

Let, som Vestenvind, til Urnen hen,

Saae, ved Foden Ddingen end hvilte,

Men ei meer han nævned' tabte Ben;

Hun sig nærmed' — heit et Skrig da lod;

Thi hun saac — af! Ddingen var dod.

"Gud! o her, her vil jeg dig tilbede

"Paa din Bidsdom her jeg grandtke vil;

"Her Naturen mig til Dyd skal lede,

"Og min Lovsang tone heit dertil:

"Ei fra Tempel den skal have sig:

"Hvilket Tempel kan indslutte dig?"

"Denne Lund, o Gud! jeg dig indvoer,

"Til dit Alter den Ketskasnes Grav;

"Dg naar Dagens Larm indstumret tier

"Her jeg føle skal det Liv, du gav;

"Dg ved Nattergalens høie Qvad

"Skal min Siel opsvinge sig saa glad!"

"Om jeg lider, jeg tilfreds vil tænke,

"At du idel, idel Godhed er:

"Du mig kun et saadant Gravsted kienke,

"Dg en Ben, som mig begræder der!

"Da mit sidste Aandedræt er Fred;

"Da jeg stiger glad i Graven ned."

Louise

 B o d i l d.

I lykkelig Armod henlevede den unge Bodilds Dage. Hun var sund og stærk; et reent Blaarlærers rødt Tørklade over en strikket Trøje, et grovere Forklade over et Vadmel's Skjort, udgjorde hendes Hadersdragt. Faa vare hendes let tilfreds stillede Ønsker; Ustyld og Munterhed smilede gjennem hendes rolige blaa Øine, og med Rildens Vand sminkede hun sine friske Kinder. Iftigt besøgte hun Kirken, og stuede der uden Avind ej alene Herregaards; Vigernes sunklende Saloner og store Solospender; men hun sørgede end ikke lænliggen over Gaardmands; Dotrenes højroede Vermer, uldne Damaskes Bulle, deres blommede Kammerdug's Tørklader og Gjaldensstokkes Huer.

Hun var eneste Datter af en aldrende Huusmands-Enke, og stræbte ved anstrængt Arbejdsomhed at erstatte Moderens dagligen aftagende Kræfter.

ter. Men jo mindre Moderen kunde arbejde, desto flere bleve Datterens Sygler; og det faldt tilfældt hendes Evner lige saa tungt, at ernære den sygelige Gamle, som det var kjært for hendes Hjerter.

Elskovens Glæder kjendte hun ikke, men ikke heller dens Kummer. Hendes strange Arbejde dæmmede for Indbildningskraftens Epil; hun ønskede sig ingen Kjæreste, men vel stundom en Mand, dersom hun ved hans Hjælp desbedre kunde pleje sin inderligen elskede Moder. Dog kæmpede hun ikke med Sukke, naar hun hjalp sordums Begesestre ved deres Brudsfærd; ej heller grad hun fordi Andre havde to eller tre Bejlere, medens hun havde ingen. Hun var fortrolig med den Forskjel, som Formue skaber, selv under Straatagene; og Nasboernes Snesse Dølere frænkede ikke hendes Tilfredshed; thi Dyden er allestider tilfreds med sig selv.

Da hun engang i Dagbrækningen kom til Kilde den for at hente to Spande Vand, stod Chris-

stian der, den rige Bondesøgeets Søn. Han hjalp Bodild at folde Spandene, og lofede Næget paa hendes Skuldre. Venligt nikkende takkede hun ham, og gik. Christian gik efter hende: Hør, Bodild; sagde han, jeg vilde gjerne tale Noget med dig. Han vilde forelegen paa sin Kofte, og skjed den ene Fod frem og tilbage i Græsset.

Bodild. Og hvad er det?

Hør, Bodild! sagde han igjen, heftede Øjnene paa den forundrede Pige, og slog dem ned igjen; hans Forvirring steg; han vilde igjen begynde at tale, men holdt atter inde.

Bodild. Naa, jeg har ikke Stunder at narrest. — Hun forstærkede sit Trin, og Christian fulgte hende stum; endeligen sejrede han over sin Forlegenhed.

Hør, Bodild! sagde han, jeg seer, du er en duelig, sikk Pige. Ad Nære afstaaer Fader sin Gaard til mig. Vil du saa have mig, lille Bodild?

Bos

Wodild. Christian, du'er rig, og jeg er fattig; men det lader dog den Rige ilde, at drive Gjak med den Fattige. — Hun saae vredeligen til ham, slog Pinen ned til Jorden, og gik endnu stærkere.

Christian. Jeg gjækkes ikke. Det er mit Alvor, saa vist, som Gud er i Himmelen!

Wodild blev det Høitidelige, det sømmelige Bedrøvede i hans Tone vaer, og fiktede Farve. Hvor Høstens rødlig Blade gennemskinnedes af Morgenroden, havde de ingen højere Farve, end Wodilds Kinder. Hun havde aldrig tænkt paa Christians Kjarlighed: nu saae hun paa ham med et nyt Blik. Han var velvoren, med et maanedigen blide Ansigt; han var bekjendt for en stikkelig Karl, og hans Pine taledede mere Kjarlighed, end hans Læber. Saa det var Alvor? sagde hun i en glad og om Tone; vil du da hjælpe mig at pleje min Moder? vil du?

Chris

Christian. Ja!

Wodild. Og tage hende til dig?

Christian. Ja, hvad Andet?

Hurtig satte hun Spandene, kastede Naget af Halsen, og stirrede paa den ærlige Christian. Hun rakte ham Haanden; sagte traak han hende til sig, og uvilkaarligt sank hun i den skælvende Dugslings Arme. Neppe vaagen af usød Elfskovs ferste Henrykkelse støj hun hjem, for at overraske sin Moder med Glæde; tankeløs lod hun Spandene staae paa Marken. Christian løstede Naget paa sine stærke Skuldre, og travede med snare Skridt til Hytten, i hvis Dør han modtog den forundrede Gamlens eenfoldige, hjeremeente Betsignelse.

21.

Wen

Vennefang

til en adel Kones Fødselsdag.

Her synges ikke om Kongers Magt;

Der er jo fleer, der har Fødselsdage;

Da hvad man mener, man kan faae sagt,

Og Ingen skal der for Smiger tage.

Ej er den Smiger

Den Sang, som siger,

Naar Venfæb her vor Veninde siger:

Lev lykkelig!

Lev lykkelig, til ved Sommerstid

Dit hulde Eden dig synes ode,

Saa du med Sneese Inviter did

Maae vrantne Gæster med Meje node!

Til Schulz dig keeder,

Ja til du leder

Paa Afsembleer om dine Glæder,

Lev lykkelig!

Lev lykkelig, til dit Held og Værd
 Ei meer staaer først blandt din Mages Glæder!
 Lev lykkelig, til ei meer du er
 Din Kredsens Fryd og din Kredsens Hæder,
 Til du ei mere
 Det troer din Ære,
 Dit Hjertes Vndlinger kjær at være,
 Lev lykkelig!

Lev lykkelig, indtil denne Dag
 Ei meer er Høitid for glade Venner,
 Indtil din Lykke af dette Lag
 Erkiendes større, end du fortæner;
 Indtil de Dage,
 Da vi forsage
 Og ikke glade, som nu, gientage:
 Lev lykkelig!

N a h b e E.

N y t

Nytaarsvers til en Ven,

Skrevet paa en af ham til dette Brug meddeelt Hierterdame.

Det er vist ei for Intet giort,
 At mellem fire Gange tretten Kort
 Dit Valg er just paa Hierterdame faldet;
 Nei tværtimod, den kom, som den var kaldet,
 I Billedsprog at minde mig
 Hvad jeg til Nytaar helst skal ønske dig.
 Dig skee da som du troer! — et Damehierte
 I dette Aar dig giøre lykkelig!
 Men tænk dog paa, hvad Kortene dig lærte:
 "At mod een Dame, der har Hierte,
 "Der findes hele tre, som intet har."
 Saa mangen Styrper blev for silde vaer,
 At han just traf paa een af disse trende:
 At dig, min Ven, ei noget sligt maane hælde,
 Det ærligmeente ønske er, du faaer
 Af mig til dette nye Aar.

D a h b e l.

S o p h i e

—
 efter det Franke.

Jeg songe vil mit Hjertes Herkerinde;
 Tak Ungdoms Blomster, Elskheds fulde Flor,
 Og Mand, og Vid, og Takke, som kan vinde
 Vort Hjerte med eet Blik, eet Emil, eet Ord.
 Hvo hende seer, mistroelig maae forsage;
 Hvo er saa stolt, at troe sig hende vaerd?
 Hver Dodelig maae faae den Elskonne kjær;
 Men hende kun en Gudsdom kan behage.

Jeg hendes Navn beskeden vil fortie;
 Men Elskovs Gud, hvis Rige hendes Emil
 Udbreder daglig meer, alt med sin Luepiil
 Har skrevet jublende det skionne Navn, Sophie!
 Prøv, om du turde, prøv at skildre hende!
 Din Trylleskildring søgste vil enhver:
 Hvo ei Sophie faae, vil troe, den smigret er;
 For svag den findes maae af os, som hende kiænde.

—
 N a h b e k.

Ska:

Skabelsen.

Lyset i hellig Glands sad Jordens og Himlens

Fader

Paa sin evige Throne. Chaos under hans Fodder

Evævede tom og mørk. Endnu var ej Sted eller

Time.

Dybet fornam Jehovas Vink, og Lyset frembred, og

Sang fra Kerubers Chor gientød: Vor Gud er

almægtig!

Gud med sin vise Haand udspendte Himmelens

Bue,

Leguede Solens Gang og Maanens den skiftende

Cirkel.

Jorden grundfæstede Han, at ej af sin Bane den

roffes.

Morgenstjerne sang og priste Jehovas Alviisdom.

Havets Grændse blev sat, og Jorden tørret

og frugtbar

Elius

Skinkes af Værter tusende Fuld. I Engen blev
 Vællugt
 Af den duftende Blomst, og Granen kneiste mod
 Himlen.

Altting var stent og godt, men stille og taus var
 al Jorden;
 Vindens Susen veemodig lod blandt Trærnes Toppe.

See da vinkede Gud: Myriader fremstode af
 Juret;

Hver begavet med Liv og Evne, til Glæde at nyde.
 Fugle, Fiske, fierfoddede Dyr og Krybet i Støvet;
 Alle de sandt en Jord velsignet, beriget for dem, og
 Orsens freidige Vrel og Parkens Quidren i Lusten,
 Tusende Stemmer toned' om Fryd; men Skaberen
 horte

Alle de Glædens Raab, der lode til Ham, og han
 sagde:

Altting er saare godt; og Kerubers Chore gientog:

Du,

Du, o Herre, vor Gud! det Alst med din Vilts
 dom har ordnet!

Alting er saare godt, og din Godhed aldrig udtømmes.

Da besluttede Gud, at fuldende sit Værk, og
 han skabte
 Manden adel og skion, med et opreist Hoved mod
 Himlen,
 Til et Herredoms Tegn over Alst, som findes paa
 Jorden.

Ja, han gav ham en Siel, udrustet med Evne til
 Granskning,
 Og en højere Grad af Fornuft; velsedet af denne
 Stiger hans Aand til Hæder og Fryd, og vorder
 Iyfsalig.

Englenes glade Chor saae i Manden en elskelig
 Broder,
 Jublende Loosfang opsteeg til den Godes, Evises
 Throne.

Men med forskende Blik beskuede Adam det Skabte,
 I Højt

Højt da Idd hans angstlige Raab: her er ingen
 min Lige.

Alf en finere Stof Gud Herren nu dannede
 Dvinden,
 Eva, den første Pige, Kion, som den straalende
 Soel, med
 Blidhed i hvert et Træk, og en Himmel i glind-
 sende Dse.
 Stemme, Gang og Alt var harmonisk tryllende
 Inde.

Da besang Kerubernes Chor Gud Herren, den
 Skaber
 Alf den yndige Moe, og de sagde: Det er dit
 Billed!
 Himlens Sphære gientød: Ja dette, o Gud! er
 dit Billed!
 Adam vaagnende saae sin Mage, og Lebernes
 Boven

—————

Oldingens Valfart,
et Eidesykke til Urnen af Louise ****,
Hende tilegnet.

“Du siger i Din Flugt: jeg daler;
“Men dalende jeg har det Haab, den Trost,
“At tit jeg læse skal Dit Vers med Lyst.”

(C. Wessels Skr. 2 D. S. 162.)

Naar Skumring hvil'de paa det Skabtes Vand
Bed Østersøens tangbelagte Strande,
Sik Eilla glad i løvrig Bogelund,
Og Himlen svemme saae paa glatte Blande;
Hun lysted' tavst til kronelige Toppe,
Saa fro ved Nattergales Dvad deroppe.

Og naar saa Hannen klukked' for sin Brud,
For elskovdrunken Salighed at quæde,
Stroeg Pigens Hierte fyrigt op til Gud,
Som faldte Verdner frem til Liv og Glæde;
Hun stemmed' i med Landens Harmonier
Til Fuglen tav ved hendes Melodier.

Saa gik huu tit, og ky'de Kunstlet Dram,
 Som stille Wiisdom esser ei, men taaler,
 Og fryded' sig, med Hjertet suldt af ham,
 Hvis Kjærlighed hvort Stov igjennemstraaler,
 Saa quæget gik han hjem paa fjendte Bese,
 Og fandt velsigtes No paa blode Lese.

En Majens Aften, da paa vante Ered
 Hun saae den vedt bestraalte Udsgt graane,
 Og stirved' paa den hele skjonne Bred
 Ved Kysten af det blide oplyste Staaue,
 En Vaad hun saae; mod hendes Lund den hasted',
 Og, hvor hun stod, to Vaadsfolk Under Kastet'.

Med morsomt Fjed de stoge flur i Sand,
 Ej Lyd af Ord de til hinanden sagde;
 En bleg, af Alder sammenkrummet Mand
 Ved Foden af en Bog de varsomt lagde.
 I deres tavse Færd var navnløs Rummer:
 Den Gamle syntes vugget ind i Slummer.

Dog snart han slog indsjunket Hje op,
 Og Andagt folded' nu hans tørre Hænder:
 "Saa seer jeg dig igjen, o Døgetop!
 "Jeg priser Gud, at jeg endnu dig kjender.
 "Du saae mig Livet anden Gang modtage:
 "Her skal jeg villigt give det tilbage."

Saa raled' han med brudt, afmægtig Røst;
 En Andagts-Taare glindsed' i hans Hje,
 Og høit og hurtigt steg det trange Dyrst,
 Og stille bad hans Hjerter til det Hje:
 De unge Mænd sig om imod ham bukked',
 Og qualte Graad, dog hortes, at de sulked'.

Sorventningsfuld nu Eilla nærmed' sig;
 Alt meer og meer hun saae hans Ansigt blegne:
 "Eiig, fromme Gamle, hvad bevæger dig,
 "Saa soag at drage hid til disse Egne?
 "NE! Afstentkulden dig jo let kan dræbe!"
 Saa maaled' emt den hulde Piges Læbe.

Ein sidste Kraft den Diding samlede' nu,
 Og venligt blinkede' hen til fremmed Nige;
 Saa taled' han: "Kom, gode Varn, ihu,
 "Hvad dig en Diding i sin Død vil sige!
 "Erkendelighed er let, er sed at øve,
 "Og Salighed, som ingen Vold kan røve."

"Min Moder skøn og god i Verden gif;
 "Med Insten Sands en Lerre heude fued";
 "Ne! da hun glemte sig, jeg lever fik.
 "Forfædt og haant han for sin Fremtid grued";
 "Hun, netop Moder, støj til Havets Velje,
 "For Skam og sig og mig i den at delje."

"En ædel Gisser øjned' det med Gru,
 "Og stodre Baaden ud, og fandt os Arme:
 "Ne! hun var død; i mig var Liv endnu,
 "Og over det han vilde sig forbarne.
 "Han under denne Bøg min Krop bedækked",
 "Og hjærligt mig til Daad og Dyd oplækked".

"I svage Barndom gik jeg ved hans Haand;
 "Min Ungdom flygted' under Mandens Nje:
 "Da gik til bedre Held den Frommes Naad:
 "Han hvile sødt af usfortroden Noje!
 "Jeg ham begræd i Ly af disse Grene,
 "Dg siden gik jeg Livets Vej alene."

"Jeg her ndskar hans Navn, derved jeg svor
 "En hellig Sed for Gud: Jeg ham vil ligne!
 "D! salig, hvo paa Gud og Dyden troer!
 "Jeg saae ham Dag fra Dag min Tid velsigne;
 "Han ofte lod mig Himmelglæden smage,
 "Alt sprede Lys og Fryd paa Kummers Dage."

"Mig Eljebuen bort fra disse Lunde tog:
 "Kun dette tit mit Junderste har saaret;
 "Dog aarligt til det klare Træ jeg drog,
 "Dg henrykte saae det Naavn, jeg havde skaaret.
 "Her, Kjsout jeg græd, jeg blev saa vel tilmode,
 "Dg fældte nye Kræfter til det Gode."

"Nu standser dette Liv sin seere Færd:

"Ved Navnet jeg det uden Knur udstømmer;

"Her jeg for evig lukker Øjet snart,

"Her sidste Gang jeg signer mine Sommer:

"O! glemmer aldrig Gud og dette Mindel

"Gud signe Jer! Hav snart mig værdig hude!"

De Sommer grad; den Olding end engang
 Med spænde, afmægtigt Blik paa Barken hvilde,
 Og Øjet brast; ved Navnet end det hang;
 Hans Mæle suandt; hans Fælde Læbe smilte,
 Alt Purpur vceg see sildig Afrenede,
 Og Oldingen i Cilla's Arme dode.

8 Aste.

Gienkomst.

Naar Grylsten *) Flyvende i Hvile

Og Fred Inddyffer mine Been;

Naar Nelder om min Hindesteen

At følge Navn og Sagn, fremite:

Selv da du sødt vil drage mig

Fra Stjernehimlen ned til dig.

Naar veemodsfuld min Hoi du søger

I Aftenens Elker, og da en Vind

Saa kelig aander paa din Kind,

Saa kielent med din Lokke spoger:

Min Aand det er, som sagtelig

I Gravens Vind omvifter dig.

Naar Dromme det, du ensker, tage

Til Skikkelse, din drukne Siel

Sødt

*) Gaarekyllingen (*Gryllus domesticus*).

Sødt til endymionisk Held,

Til meer end jordisk Frnd, bedrage:

Min Aand det er, som tryller dig

Med himmelskionne Drommes Svig.

Naar Taaren gennem Taarer trænger,

Naar Sukket soulmer i dit Bryst,

Dog brat du føler Fred og Trøst

Dg ved et Smil din Taare hænger:

Min Aand det er, som englesig

Udaander Fred og Trøst til dig.

Naar Psyche *) brudne Vinge hører

Dg sødt tiltrukket, stræber frem,

I Længsels Suk til Nanders Hiem;

Men mellem Jord og Himmel hæver:

Min Aand det er, som hemmelig,

Som elskende tiltrækker dig.

I 6

Naar

*) Det græske Navn for Sielen. I en af Herdommens sinderiske og hadigste Allegorier har hun Sommerfugloinger.

Naar Beemod blander Graad med Smile,
 Og søermerisk din Siel da' gad,
 Saa sødt, som Svanen i sit Qvad,

§ Sukkemelodie berrite:

Min Vand med din saa hemmelig
 Til Fryd og Tungstind blander sig.

Naar susende Begeistring søøver

Fra Lundens Hoelving ned til dig,
 Din Siel til Stjernehimlen sig.

Paa hellig Gysen, soulnet, høver:

Min Vand det er, som søober sig,
 I Gysen, og hortsfører dig.

Naar Ekoret rundt undfalder Psyche

Og du sca aabne Himmels Ekier,
 En Jende sig nærme seer,

Og til forklared' Warm dig trykke:

Min Vand det er, som favner dig,
 Og da i Himlen føler sig.

Schack Staffeldt.

Mat

Nat-Stykke.

Til Adeline.

Faus glimrer Matten i sin Rumre Pragt,
 Den fulde Maane klar i Øien særves,
 Fra Vinduet, sove i lustig Sommerdragt
 Mod den sit Pje Adeline haver.

Al taus Beundring henrykt staaer hun der
 I Armen af sin Barndoms troe Veninde,
 I yndigt Soeb af Maanens blege Skier
 De sole ei til Mattens kiole Vinde.

"Hvor var dog ei den Skabning lykkelig!"
 Saa sukker Adeline mod det Heie,
 "Som kunde did til Maanen svinge sig,"
 "Og møtte i dens skionne Land sit Pje!"

Ja, skion, som alt, hvad Gud har skabt, den er,
 Og, Pige! sikkert glade Bøsners Bolig;
 Ved en almægtig Kraft den tumles der,
 Og smiler dog til dig og mig saa rolig.

Fra Klodens Alders allerførste Dag
 Den lige huld sit Blik til Jorden sendte,
 End længe før Oplysning, Vid og Smag
 Til Støvet's Held saa mangen Fakkell tændte.

Til mangen skændig Daad den Vidue var,
 Hvi's Minde end det ømme Hierte saarer;
 Fra samme Punkt den øste straalet har,
 Og speilet sig i Undertryktes Taarer.

Den saae, hvor mangen Pige, Kiønnets Pryd,
 I uerfaren Ungdoms fulde Barne,
 Døsfred' Held, og Rolighed, og Dyd,
 Omfløjet af en fræk Forsørers Arme.

En maanedlar og sværmerst Time var
 Den Talisman maaskee, som hende rørte;
 Saa mangt et Hierte Maanen daaret har,
 O! spar ei Taaren over den Forførte! —

Den saae saa mangen Kiæk og Kraftfuld Arm
 Mod Jordom, og Fornuftens Mulm at klempe,
 Men saae den vende Sværd mod egen Varm,
 For svag til Sællers Døvertroe at dampe.

Dog vist den gyldne Alder nærmer sig,
 Da glade Scener kun dens Blik vil møde,
 Da hver skal worde viis og lykkelig,
 Og intet Hierte under Trældoms blode.

Ved Seinens Bred et stort og ædelt Folk
 For Frihed og Ophøining vældigt sætter;
 Dets Iver er dets høie Formaaals Tolk,
 Dets Løn — Velsiguelser af fierne Slægter.

Dog, Pige! for hiin lyse Stund, skal staae,
 Til du og jeg i Dødens Arme hvile,
 Med Gransvar dækket skal vor Gravhøi staae,
 Og Maanen til dens Rosmariner smile.

Da skal en værdig Esterfløgt mig staae
 I Tiden samle sig ved vore Grave,
 Og sige: "Kunde diisess Dine see
 "At signe Frihed, Himlens bedste Gave!"

"I deres Dage kun den var et Navn,
 "Man hylde' da kun Skynget for det Sande,
 "Og denne Sløgt i Evighedens Havn,
 "Ukiendt med Kys og Frihed, maatte lande."

Ja, mangt et Optein Maarens Die staae,
 Kun at den aldrig dine Taarer staae!
 Dit kionne Hierte ingen Kummer naae,
 Nei, evig staae det, værm af Glædens Lue!

Da skal din Sanger ved en fremmed Strand
 Med dobbelt Glæde Danmark nævnes høre;
 Og ofte i ukiendte fjerne Land
 Til dit og Venkabs Minde Harpen røre.

Frankenau.

T r i o l e t

(i et Exemplar af sidste Nytaarsgave f. D.)

Rast Djet hid paa dette Blad, Veninde,
 Og husk, og søl, Du var mig dyrebar!
 Naar jeg min Smertes Ralk uddruffet har,
 Rast Djet hid paa dette Blad, Veninde!
 Dit Hjerte glemme da, hvor svag jeg var,
 Et venligt Smil henstraale paa mit Minde!
 Rast Djet hid paa dette Blad, Veninde,
 Og husk, og søl, Du var mig dyrebar!

21.

Ung

Ungdommens Tempel.

Til Dorine.

Læstet ved Dit Emil til Gladens Rige,
 Barmet af Dit Vennskab, gode Pige,
 Gik jeg silde til mit Bæjested;
 Ej mit Aandedræt var Suk, og ikke
 Kummer i min Seng sig lagde med;
 Holig nød jeg Hvilens Øjeblikke.

Dødt for Liv og Kuffet Haab og Smerte,
 Guldt af Vennskab, Fjend og Dig, mit Hjerter
 Søled' ej, hvor stærke Slag det slog.
 Drommegudens Trykkeskav mig rørte;
 Han mig frem til glade Øyner drog,
 Han mig ind i Paradieser forte.

Hudig Klarhed straal'de for mit Øje,
 Myrthelunde Krandsed' favre Heie,
 Af hvert Blad udgik ambrosisk Duft;

Glade

Glæde støj' mig' overalt imøde,
 Og igjennem ubetaaget Luft
 Idel Elskovs; Melodier lode.

"Her er Paphos; mellem hine Buer
 "Jeg den omme Guddoms Tempel stuer,"
 Tænkte jeg, og ind i Lunden gik;
 Se phyr kaled' fra de vevre Grene,
 Overrasket nu mit Øje fik
 Strax en ny, en stor, en prægtig Scene.

Lundens Træ'r i Kredts omgav' en Glæde,
 Lysegrøn, bestrøet med Rosenblade;
 Midt paa Pladsen jeg et Tempel saae:
 Kuppelen paa Marmorstøtter hvil'de,
 Styrke havde præget sig derpaa,
 Skjønhed frem af alle Forhold smil'de.

Indtil salig Bøven stæeg min Glæde,
 Da jeg voved' mig, derind at træde,
 Da jeg i Gudindens Straaler stod.

Ungdom heed den her paakaldte Høje;
 Verden laae ved hendes Alters Fod,
 Himlen tindred' gjennem hendes Dje.

Spejlskat Panden skinn'de; Morgenrøden
 Funkler ei, som hendes Rinders Bløden;
 Høj og fuld var mælkehvide Barm;
 Ud af blomsterstufne Solofjers Klæder
 Kom, med Epir i Haand, den runde Arm:
 Alt fortolked' Ynde, Kraft og Glæder.

Trindt om Alstret knal'de Millioner,
 Knuse, Piger, unge Mand og Koner:
 Til dem alle blidt Gudinden saae;
 Søsterligst mod Een var hendes Mine:
 Jeg fremtrængte mig, hvor Denne laae:
 O! jeg fandt, at det var — Dig, Dorine!

Mens det end henrykked' mig, Veninde,
 Dig i Gledens Helligdom at finde,
 Blev jeg vaer en Mand med Solverskjæg:

Rynket var han, alderbejert, liden;
 Sars han læned' sig til Templets Væg;
 Nædsel stammed' ud, hans Navn var Tiden.

Med en Haand, der Solekredse stytter,
 Greb han vældigt en af Templets Støtter,
 Og uhyre Hvalsving reoned' nu:
 Angest leved' Flux i Alles Miner,
 Selv Gudinden skjald, men ikke Du;
 Tiden bød — og Templet var Ruiner.

Nædsomt Millioners Klager lode;
 Myriader brat af Kummer dode:
 Nølig, Pige, Du paa Gruset stod,
 Tiden's Vold var paa Dit Ansyn freven:
 Paa Din Kind var intet Purpurblod,
 Og Din glatte Hud var rynket bleven.

Men Dit hulde Blik var end det samme:
 Ikke stukt, formildet var dets Flamme;
 Godt blufærdig Ustyld loe deri.

Fro jeg Bennchaand mod Dig udstrakte:
 "Lad kun," kreg jeg, "Sæller gaae forbi — —"
 Og mit Raab mig op af Sovnen vakte.

Edle, Drommen hellig Sandhed taler:
 Ungdom paa Din Kind sin Rose maler;
 Tid til Sneeblostm vil omskabe den:
 Ej Dig hylder da saa mangen Daare;
 Men Din Ukyld visner aldrig hen,
 Og Dit Tab ej koste skal en Taare.

Derfor denne Dag skal tit henise,
 Og engang paa salmet Rose smile,
 Og engang paa tynde Solverhaar:
 Altid den Dit Hjertes Fred bestraalet
 Indtil Du har hilset evig Vaar,
 Som ej Dodeliges Dje taaler.

18 Nov. 1795.

Gaste.

R e g i s t e r.

N.	Side.
Wodild	182.
Trioler	209.
B.	
Elvina til Halodan	143.
En Semand's Afskedsfang	145.
H. G. Veckmann.	
Navnedagen 1790	122.
M. G. Virekner.	
Sang til Enigheden	110.
M. G. Buchholm.	
Til Sofstrene	40.
I en Stambog	155.
E.	
Bugæviise	82.
E. E. - l.	
Sang paa en Venindes Fødselsdag	99.
Franke man.	
Epilog	64.
Til et Ephemeron	108.
Tilnuhard til sit Hjerte	170.
Natstykke	205.
H.	
Halvors Fødselsdag	124.
Wed P. 's Buaage	142.
En Elfers Godnat	146.
Haste.	
Maanen	5.
Buggeriise	37.
Maria af Catalonien og P. Guarino	44.
De tvende Roser	67.
Sang for de Fattige	96.
Til Louise	116.
Til Dorine	147.
Valsang	165.
Hannes Morgensfang	172.
Didingens Balsfart	196.
Ungdommens Tempel	210.
D. Horrebøw.	
Bertha's Klage	141.
F. Høegh Guldberg.	
Den lykkeligere Jørgen	16.
Lieberg.	
Paa en Moders Fødselsdag	27.
Selstabsfang	56.

R e g i s t e r.

	Side.
Louise ****.	
Nancy og Marthilde " " " "	59.
Gambanuk " " " "	84.
Grethes Sang om Vinteren " " " "	93.
Til den bedste Moder " " " "	137.
Sang ved Broderiet " " " "	139.
Urnen " " " "	176.
M * c h * * l.	
Til min Sophie " " " "	22.
G. H. Olsen	
Til V. H. Haste " " " "	69.
Pavel's.	
Den angrende Vilhelms Klage " " " "	29.
Plum.	
Sang " " " "	35.
Rahbek.	
Beauesang " " " "	187.
Ryttaarsvers til en Ven " " " "	189.
Sophie (efter der Franske) " " " "	190.
Riber.	
Ved en Vens Brudst. " " " "	80.
Schack Straffeldr.	
Erindringer " " " "	104.
Søstrene " " " "	144.
Kun Glemmigikke " " " "	151.
Raadet " " " "	152.
Gienkomst " " " "	202.
S. Smidth.	
Romance " " " "	174.
Skabelsen " " " "	191.
Sode.	
Lille Hannes Nøgler " " " "	1.
Den gamle og den nye Tid " " " "	74.
Den akrid muntre unge Kone " " " "	101.
Kierligheds Patriark " " " "	125.
Det bedste Puske " " " "	159.
.l.	
Huusmandsdatteren Trine " " " "	153.
Juliane " " " "	168.
Unævnte.	
En ny og meget fornuftig Vise " " " "	71.
Impromptu til en Veninde " " " "	121.
ved et Vortes Opfyldelse " " " "	138.
Molly's Morgenklage " " " "	162.
Impromptu. Halvdan til Elvina " " " "	167.

